

Wendelsbergs årsblad 2020

Nu finns Wendels- bergs Kamratförbund på FaceBook också!

www.facebook.com/wendelsbergskamratforbund

Omslaget

Hela skådespelarensemblen i teatertvåornas
uppsättning av Skattkammarön.

Bild: William Carling

Utges av Wendelsbergs Kamratförbund

Årgång 55/2020

Redaktionen:

Wendelsbergs folkhögskola
435 35 Mölnlycke
031-338 05 30

Redaktörer:

Ola Karlberg, 0761-073747
ola.karlberg@wendelsberg.se
Sven Östberg, 0707-492070
sven.ostberg@me.com
Sören Eriksson, 0733-144924
soren.eriksson@wendelsberg.se

Grafisk form:

Ulf Magnusson Ord&Bild
umob@bredband.net

Bilder, där inget annat anges:
Wendelsberg

Ansvarig utgivare:

Sören Eriksson, rektor

Kamratförbundets plusgiro: 16 37 48-7

Bild: Ulf Magnusson

Rektorns ruta

Du håller ett rykande färskt nummer av Wendelsbergs årsblad i handen. Det är i flera avseenden ett unikt dokument. Ja, kanske inte just det exemplar du håller i här och nu utan mer företeelsen som sådan. Det blir mer och mer ovanligt att folkhögskolor på detta handfasta sätt tecknar ned vad som sker under ett år i verksamheten. Det alla skolor gör i varierande omfattning är att skriva en väldig massa text och hitta på siffror om både det ena och andra som hänt under året. Inte sällan i sällskap med några käcka grafer och diagram. Helst skall det mätas fram och tillbaka och jämföras med hur det var året innan. Spännande för ett fåtal kanske men inte särskilt upphetsande för den som kommer på tanken att bläddra i materialet om sådär femtio år. Nej, då är en bild på den administrativa personalen utrustad med hörselkåpor, ett ägg på en granitstolpe eller ett gäng deltagare på resa i Köpenhamn mer spännande. Vilka frågor och tankar kommer inte det att väcka?

Rector Sören erhåller handledning i ordensarbetet.

Ett årsblad i den här formen blir naturligtvis aldrig helt uttömmande utan mer ett skummande på ytan av både högt och lågt. Vad som är vad är högst oklart. Klart är däremot att de händelser som kanske där i stunden kan uppfattas som lite mindre viktiga i vårt väldiga arbete med att förändra världen, med lite perspektiv kommer att visa sig vara väl så betydelsefulla.

Du som läser detta vet att Wendelsberg är inte som vilken folkhögskola som helst. Det är förresten ingen annan folkhögskola heller och det är ju det som är själva idén med folkhögskola. Just olikheterna är en del av vår gemensamma själ och särart. På Wendelsberg där vi av en del betraktas som särskilt olika är en viktig del av själen blandningen av förr och nu. Ganska mycket här på skolan är som förr fast på ett helt annat sätt än det var förr om ni förstår vad jag menar. En del saker måste förändras och då kan det gå ganska snabbt men ibland tar vi det i små steg. Men före årsskiftet ven minsann förändringens vindar genom huset när vi beslutade att skjuta på julekarna en kvart efter intagandet av det överdådiga julebordet. Vi var några som funderade över hur det skulle gå men det visade sig gå alldeles utmärkt. Det gör det för övrigt nästan alltid.

Det finns mycket att oroa sig för här på Wendelsberg om man är lagd åt det hållet. Avlopp och vattenledningar kan springa läck, träd kan falla över både hus och värre än så, magsjukan kan slå till på internatet, och det väldiga nätet, varpå en stor del av människors liv idag vilar, kan på ett ögonblick slås ut och förlama oss fullständigt. Listan kan göras lång på sådant som är långt värre än så men det överlåter vi åt var och en att fundera över. Men fördjupa dig inte för mycket i allt som skulle kunna hända. Man får naturligtvis inte vara naiv och tro att det aldrig kommer att hända för då ökar nog sannolikheten för att det faktiskt också gör det. Vi skall vara väl förberedda

på det mesta men inte gå runt och oroa oss i onödan. Den energin behövs till annat.

På Wendelsberg ligger en stor del av tryggheten i att många arbetat här under lång tid. De vet vad som skall göras och varför. Dessutom är det uppenbart att vi som finns här gör det för att vi faktiskt vill vara här. Det underlättar väldigt för alla och inte minst för en rektor. Jag sover i allmänhet gott om natten på en kudde fylld av tillit. Just ordet tillit var förresten inte mycket värt för några år sedan utan betraktades av många som en särskilt dålig del av den så kallade "flumskolan". Idag är det "tillitsbaserade ledarskapet" det man får betala mest för om man vill gå på kurs för att vässa sina ledaregenskaper. Det verkar vara något nytt i många branscher. Det är ju alltid skojigt när något vi använt oss av i alla tider plötsligt blir populärt också i andra sammanhang. Det bjuder vi gärna på. Jag behöver nog fortbildning i mycket men just på tillitspunkten får det nog vara. Här litar vi redan på såväl personalen som deltagare och andra besökare. Allt annat vore både främmande och omöjligt i en sådan här verksamhet.

De följande sidorna ger en liten inblick i vad som präglat livet på Wendelsberg under det senaste året. Dessutom en och annan tillbakablick till en helt annan men ändå för många i minnet väl bevarad verklighet. På kamratmötet den 9 maj finns det möjlighet att titta mer på hur vi har det just nu men framför allt är det ett strålande tillfälle att frossa i minnen från förr. Några kamrater kommer du säkert att känna igen omedelbart och i några fall får ni kanske resonera er fram till vilka ni är liksom när, var och hur ni sågs senast. Det blir härligt!

Välkommen till Wendelsberg!

Sören Eriksson, rektor

Teaterelever i lövräfsartagen

De djupa suckarnas man – Kjell Sköld

Första gången jag träffade Kjell var i början av 1980-talet på en teaterkurs på Saxenborg (IOGT-NTO:s kursgård i Dalarna). Kjell spelade amatörteater i Västerås och jag i Örebro.

Vaktmästare med den äran men det är så här vi är vana att se honom. Kjell Sköld bjuder på underfundiga texter av både sig själv och andra.

Några år senare började jag på ATL = amatörteaterledarutbildningen på Wendelsberg, där en av klasskamraterna visar sig vara Kjell Sköld. Vi flyttar in i samma korridor i det nybyggda Hildingsgård (snabbt omdöpt av oss elever till Hilton). Efter ett år på teaterutbildningen, så beslöts det att man skulle prova med ett andra år, som skulle fungera som en teaterförening. Vi var 8 stycken som började i den nya kursen och bildade föreningen Just-Us, däribland jag och Kjell.

Den sommaren jobbade Kjell på skolan och flyttade ut bråte från möbelvinden, ovanpå vår lektionssal i stallgården. Där gjorde de iordning en studioscen, vilket var väldigt uppskattat eftersom Wendelsberg på den tiden inte hade någon teater. Teater spelades i gymnastiksalen, som hade en liten scen i ena ändan, men det var stor konkurrens om lokalen, särskilt mellan teater- och fritidsledarlinjen. På den tiden var det krångligt att spela teater. Gymnastiksalens alla fönster måste mörkläggas med svarta sopsäckar, podier, publikplatser och ljus skulle ställas i ordning. Kjell var och är en slitvarg, som ser Sisyfosarbetet som måste utföras. Han drar en djup suck och sen arbetar han hela natten om så krävs. Ibland blev vi klasskamrater galna på Kjell för hans självpåtagna arbete. Om vi under repetitionsarbetet strukit ett antal repliker, så suckade Kjell och sa att han måste skriva om manuset tills imorgon. – Nej, skrek vi, imorgon gör vi fler ändringar, så skriv inte om nu! Men Kjell gör som han tycker är bäst och skrev om manuset varje kväll.

När vi var på teaterturné i Medelpad, var Kjell och turnébussen plötsligt borta en morgon. Vi andra sprang runt som yra höns, var hade Kjell och bussen tagit vägen? Jo, Kjell tyckte att bussen behövde värmas upp före avfärd, så han hade tagit sig en åktur – utan att berätta för oss andra.

Kjell är genomsnäll, även om han inte alltid kommer på att berätta för andra vad han tänker göra. När vi spelade dockteater så avslutades Kjells föreställning med sången: "ett snällregn ska falla på alla och envar", för så vill Kjell att det ska vara. Då hade han gitarren på magen, för han är även trubadur och flitig sångskrivare till julfestens lärarspex. Kjell uttrycker det gärna så här i slutsångerna, att texten helst ska vara "per vers" (typiskt Kjell-humor).

Kjell började som elev på Wendelsberg 1985 och efter 2 år blev han anställd som teatertekniker och vaktmästare och var så till sin pensionering 2019. Tänk jag tror inte att någon av oss trott att vi skulle vara kvar på skolan, även detta årtusende. Det har skett mycket under dessa år. Ugglegård, där Kjell bodde i början, såldes. Det byggdes teater, gymnastiksal, verkstad och rörelserum m.m.

Amatörteaterledarlinjens 18 elever har mångdubblats genom 2 stycken 2-åriga teaterlinjer (skådespeleri och musikal), samt ett tredje år för föreningsarbete och turné (så som vi var pionjärer till).

Kjell har också månat om Wendelsbergs gröna ytor, med planteringar och köksträdgård. Kjell har varit en fast punkt i ett föränderligt Wendelsberg, men så kom pensionen sommaren 2019. En efterträdare skolades in, men blev inte långvarig. Revyn närmade sig och det fanns ingen ljus-tekniker.

Ska vi fråga Kjell om han kan ställa upp? En djup suck och sen var Kjell där redan nästa dag.
Tack för detta Kjell och för alla år på Wendelsberg!

Eva Selander, klasskamrat och kollega

Från höstens lövräfsning. Danslärare Lisa Henningsson undrar om hon kan dumpa sina löv här.

Från höstfesten. Caroline Rydefjord, Jonas Bagge och Karin Lindqvist Eklund gestaltar Familjen Addams-karaktärer.

Seniorkurs på Wendelsberg!

Seniorkursen samlad i Tysta rummet. Gunn Svensson står längst bak till höger.

Tisdag 14 januari 2020 startade Seniorkursen på Wendelsberg med 18 deltagare som var nyfikna och taggade inför den nya kursen. Kursen innehåller ett blandat "smörgåsbord" utifrån skolans historia, kulturbegreppet, kvinno- och konsthistoria, samhällskunskap med klimat och miljöperspektiv, dövkultur mm och naturligtvis teater. Vi har sett revyn, fått lära oss hur man gör en teateruppsättning och längre fram i vår blir det att pröva på impro-teater. Längre fram i vår är det planerat för en heldagsutflykt till Tjörn.

Kursen är på 25% och tiden är uppdelad på två dagar. Varje dag är delad för tid för gofika. Ett mycket bra upplägg, säger deltagarna, och fikastunden ger möjlighet till samtal om allt mellan himmel och jord och ja, det samtalas livligt!

Några av deltagarna har gått på skolan på 50- eller 70-talet: "Wendelsberg har betytt mycket för mig och jag har längtat tillbaka, den här kursen gav mig möjlighet till det". Några har släktingar som gått på skolan som har inspirerat under åren med sina berättelser om skolan och några har hittat oss ändå.

För flera blir det ett tillfälle att göra något för sig själv, att träffa nya människor, få inspiration och kanske också lära lite nytt. "Att få möjlighet att träffa människor jag inte skulle träffa på i mitt liv, det verkligen vidgar mina vyer."

"Att bara få vistas i skolans lokaler är ett plus."

"Så länge man är nyfiken blir man inte gammal", som en av deltagarna sa.

"Vad har jag gett mig in på!" säger Anders, en av de två herrarna på kursen. Men vi kan garantera att hans trivs som fisken i vattnet!

"Att lära för livet" tar aldrig slut och för dagens pigga seniorer kan Wendelsberg nu erbjuda stimulerande utveckling i många år!

Till hösten planerar vi en ny kurs och då kanske fler herrar vågar sig hit? För nyfikna och intresserade, gå in på vår hemsida för info och anmälan!

Gunn Svensson, kursledare

Av- och nystämt

Med två års mellanrum möts Wendelsbergs högsta beslutande organ, "stämman", för att stämma av det som varit, diskutera och fatta övergripande beslut om skolans framtid. I november var det dags igen. Då samlades ombuden från IOGT-NTO:s 23 distrikt, förbundsstyrelsens sju ombud och ett antal andra folkhögskoleentusiaster. Även systerskolan Tollare genomför sin stämma vid samma tillfälle. Eftersom stämmorna 2017 genomfördes på Wendelsberg var det nu Tollares tur att härbärgera de hugade mötesdelegaterna. 2017 och 2018 års verksamhet var föremål för granskning och Wendelsberg kunde leverera med den äran på alla plan. Verksamheten är stabil samtidigt som den utvecklats på flera områden. Kurserna har utvecklats och deltagarna är fler. Verksamheterna i hotell, vandrarhem, kök och konferens växer och frodas. Stora investeringar när det gäller underhåll och förstärkningar har gjorts i både smått och stort i våra många byggnader. Sist men inte minst kunde skolan presentera en ekonomi i god balans och inte ett öga var torrt.

Varje stämma av rang behöver några stadgefrågor att suga tag i, så också denna. Den stora frågan den här gången var storleken på den framtida ombudsförsamlingen. Eftersom IOGT-NTO ändrat sin organisation från 23 till 8 distrikt betyder det att nästa stämma skulle samla 8 ombud samt 7 från förbundsstyrelsen om inga förändringar gjordes. Så kan vi inte ha det, menade Wendelsbergs styrelse och föreslog tidigt i processen inför stämman tre ombud. Men efter diskussion föreslogs två ombud från varje distrikt och fyra från förbundsstyrelsen. Huvudargumenten var dels att bevara balansen mellan distrikten och dess medlemmar kontra förbundsstyrelsen. Dels att folkhögskolestämmorna också i framtiden

skall vara något mer än ett litet högeffektivt beslutsmöte. Det behövs en bred mötesplats med utrymme för samtal och utbyte av tankar och idéer. Då behöver vi också vara fler som möts. Förbundsstyrelsen och Tollare föreslog 8+2 ombud. Efter diskussion, stötande och blötande röstade ombuden med förkrossande favör för Wendelsbergs förslag.

Det var själva mötet i korthet. Men en stämma bjuder på mycket mer. Samtal och möten med gamla och nya vänner, ett stort antal seminarier där de båda skolorna delade med sig av sina verksamheter och bjöd in till samtal om vår gemensamma framtid. På kvällen bjöds det på supé och efter det fick alla ta del av Wendelsbergs produktionsår, Basunteatern, som serverade sitt program om Barbro Hörberg. En bejublade föreställning!

Förutom styrelser, ombud och en del personal deltog också representanter för våra deltagare. Från Wendelsbergs ovanligt alerta elevkårsstyrelse deltog Simon Holm och Sara Andersson. Båda begeistrade över stämman som fenomen och också glada över att få träffa deltagare från IOGT-NTO:s andra folkhögskola Tollare.

Wendelsbergs deltagarrepresentanter Sara Andersson och Simon Holm, 2:a från höger, passade på att knyta nya kontakter med deltagare på Tollare.

Det ofattbara värmesystemet

Borrandet efter bergvärme under sommaren föranledde administrationen att utrusta sig med hörselkåpor. Här är det Ylva Axelsson och Jenny Gustafsson som tröstar varandra när decibelnivån passerat gränsen för det uthärdliga.

Skolans värmesystem har under decennier utvecklats på ett mystiskt sätt på Wendelsberg. Hus byggs om och nya byggnader kommer till. Värmesystem kopplas ihop och ibland isär. Vi använder elpannor, bergvärme, luftvärmepumpar, ved, olja, åkarbrasor... och när det inte räcker så sveper vi en varm yllefilt om oss och samlas vid öppna spisen.

Deltagare, boende, behov och krav växlar över tid. Detsamma gäller väderleken. Våra hus är olika konstruerade och känsliga. Det sägs att patron Bruno Wendel lät bygga Wendelsberg i trä efter ett råd från sin tyska läkare. Bruno led av gikt och ett trähus ansågs mindre kallt och dragigt än ett i sten som nog annars hade det varit det naturliga byggmaterialet på den tiden. Det är tydligt att Wendels läkare inte visste vad han talade om på den här punkten. Den som bott eller överhuvudtaget vistats i huvudbyggnaden i november när höstvindarna sveper genom lokalerna förstår

vad jag menar. Å andra sidan behöver vi inte bekymra oss över komplicerade ventilationssystem. Den saken sköter naturen och 1880-talets frånvaro av isoleringsmaterial så bra.

För sådär tjugo år sedan fattade skolstyrelsen det dramatiska beslutet att installera bergvärme. Inte mindre än tjugosex hål på vardera sisådär 140 meter borrhades runt om på området. Bergvärmepumpar av olika storlekar installerades och kulvertar grävdes för att förbinda olika fastigheter med varandra. Det var en väldig satsning både ekonomiskt och arbetsmässigt som på det stora hela fungerat väl. Elpannor och olja har kompletterat, inte minst då kylan och vindarna satt in på allvar. Huvudbyggnaden har varit svårast. Bristen på isolering i väggarna är total och det råder inget bergvärmesystem i världen på. Vintrarna på tredje våning har ibland varit bistra såväl i Norrland som i Värmland. I klassrummen har

deltagare i perioder suttit med både jacka, mössa och handskar på. För det mesta utan att klaga skall sägas, vilket i sig inte är någon liten sak.

Så plötsligt slutade några att håll att fungera. Ja, som amatör kan man uttrycka det så. Istället för att leverera vatten på 5-8 plusgrader så kom det upp vatten med en temperatur på 5-8 minusgrader. Det blir man inte särskilt varm av. Så det var bara att ta fram bormaskinen igen och borra fler och nya hål. Närmare bestämt tolv, denna gång med djup på ner till 220 meter. Det är inga bormaskiner som man har liggandes i garaget som klarar det utan väldiga monstermaskiner. Själva borrprojektet genomfördes just under de enda två veckor under sommaren då verksamheten gick lite på lågvarv. Ljudnivån var öronbedövande, så till den grad att den lilla personalstyrkan som fanns på plats periodvis arbetade med hörselkåpor.

Bortsett från att området nu är perforerat av borrhål så har även nya bergvärmepumpar installerats i huvudbyggnaden och i Hildingsgården. Backar man ytterligare två år så har vi både bytt ut och kompletterat arsenalen av elpannor på Mellangården och Hildingsgården. Köket har förärats en ny luftvärmepump och några klassrum har fått fler element. Smått och stort alltså. Sammantaget har skolan de senaste tre åren investerat omkring 4,5 miljoner kronor i det framtida värmesystemet som vi nu hoppas skall värma oss över överskådlig tid. Visst hade det varit roligare att satsa pengarna på mycket annat men behovet av värme är trots allt primärt för oss alla och kommer dessutom alla till gagn som vistas i våra lokaler. Vi är nu en bra bit på vägen i vår strävan att bli helt oberoende av olja vilket känns tillfredsställande. Uppmuntrande är också att allt kunnat göras utan några som helst ekonomiska lån vilket är lika obegripligt som historiskt i vår ekonomiskt karga folkhögskolevärld.

Sören Eriksson

Vid påsk 2019: Våldkorade konstverk inför den årliga äggrullningen.

Emma Liljeberg, ny lärare på Wendelsberg

Omsättningen på lärare på Wendelsberg är inte särskilt stor, men nu har vi fått en ny lärare igen! Emma Liljeberg började här mitt under vårterminen 2019. Hon var elev på Allmänna linjen två år, 1995-97. Första året gick hon i gruppen Kärnhuset, där Eva Selander då var lärare. Här porträtterar Emma och Eva varandra, och passar samtidigt på att reflektera över året i Kärnhuset.

Emma 1995

Namn: Emma Svensson
Ålder: 17 år
Bor: På internatet
Antal barn: 0
Roll: Elev på allmänna linjen och elevkårsordförande
Intressen: Böcker, miljö och bakning

Tankar om Kärnhuset: "Men alltså... Jag ville ju gå i Människan. Men ok då... vi fick ju faktiskt tårta första dagen, och det fick inte de andra klasserna. Dessutom gör vi roligare saker än de verkar göra. Till exempel så har vi byggt en människokropp i gips och tyg, och så fick vi sminka oss till döskallar. Bäst är nog när vi har massage en stund på lektionerna, eller när vi får göra NO-experiment."

Emma 2019

Namn: Emma Liljeberg
Ålder: 42 år
Bor: Lerum
Antal barn: 4
Roll: Lärare. Undervisar på lärarassistentlinjen och i kemi, fysik och matematik på allmänna linjen.
Intressen: Stickning, friluftsliv och bakning

Tankar om Kärnhuset: "Kärnhuset var en jättebra form av undervisning för mig. Vi jobbade ämnesövergripande och tematiskt, och vi hade väldigt kul. Alla egna idéer och initiativ uppmuntrades, och för mig var det perfekt. Genom att göra saker på ett mer kreativt sätt

så kom andra frågor och andra aspekter fram än om vi hade jobbat utifrån en lärobok."

Eva 1995

Namn: Eva Nordin Selander
Ålder: 32
Bor: Mölnlycke
Antal barn: 1
Roll: Lärare, studerar andra året på folkhögskollärarytbildningen (distsans)
Intresse: Teater

Tankar om kärnhuset: Jag har bara arbetat med teaterlinjerna och teater på allmänlinje, men blivit nyfiken på att arbeta mer på allmänlinje. Ulla Holmlid (lärare i naturvetenskapliga ämnen) och jag har pratat om att starta en ny grupp på allmän linje, där man arbetar med de nya kärnämnen som naturkunskap och religion, men arbetar tematiskt och med estetisk bearbetning i bild och teater som metod. Vi ska redovisa i form av utställning, en tidning, skriva dagbok m.m.

Eva 2019

Namn: Eva Selander
Ålder: 56
Bor: Mölnlycke (2 kvarter från tidigare)
Antal barn: 2
Roll: Folkhögskolelärare och kursansvarig för bl.a. lärarassistentutbildningen
Intressen: neuropsykiatriska personer, kultur och kreativitet, frågesport

Tankar om Emma idag: När vi fick en ny lärare som hette Emma och varit elev, så reagerade jag inte alls. Ola kände igen henne, men jag var övertygad om att det inte var en tidigare elev. Det tog mig nog minst en månad att koppla att detta var Emma i Kärnhuset. Vår glada och spralliga Emma. Men hon skulle väl inte bli lärare och hur hade hon fått fyra barn, blivit kommunalpolitiker, utbildad grundskollärare och arbetat som lärare i 17 år? Detta var ett mysterium.

Gruppen Kärnhuset 1995. Emma högst upp, Eva sittande längst ner bredvid skelettet.

Vid denna period blev man antagen till Allmän linje, men ingen särskild grupp, så detta skulle presenteras tillsammans med alla tillvalsämnen. Jag var jätteentusiastisk och försökte verkligen sälja in idén med kärnhuset, men möttes av mycket skeptiska och skräckslagna blickar. Jag tror vi fick två elever som frivilligt valde gruppen. Tack och lov var Ulla lugn och trygg och pratade med elever och fick ihop en hel grupp åt oss och bildlärare Gunn. Det var så kul att börja att jag kom på idén att vi måste börja med tårta första dagen. Man ska väl fira sin början av samarbetet. Detta var ett jättekul, men svårt år. Jag lärde mig enormt mycket och fick prova många

galna idéer. Vi sminkade oss till skelett i ansiktet för att utforska kraniet. En kille i gruppen undrade vad det var för knölar han hade på ryggen. Det var ryggraden. Vi fick ta in skelettet och kolla var ryggraden sitter. Men vad otroligt roligt det var att få Emma som kollega och vilken resurs hon är i lärarassistentutbildningen. Nu när polletten trillat ner, så kan jag inte förstå att jag inte såg att det var Kärnhus-Emma. Hon är sig väldigt lik. Hon har samma energi, glädje och kreativitet.

Välkommen tillbaka till Wendelsberg, det är oerhört kul att få jobba med dig!

Eva Selander

Välkomna till kamratmötet lördag 9 maj 2020!

Dags att vända tillbaka till Wendelsberg för att träffa gamla kamrater och reflektera över nu och då?

Den 9 maj har vi traditionsenligt kamratmöte här. Vill någon ha hjälp att hitta adresser till gamla kamrater, ring 031-3380530 och prata med Jenny Gustafsson, eller mejla jenny.gustafsson@wendelsberg.se eller

ola.karlberg@wendelsberg.se

Här är några glimtar från jubilerande årskurser:

Årskursen 1969-70 firar 50 år

I Wendelsbergs årsblad 1970 står att läsa:

"Den 7 sept började vinterkursen 69/70. Med de 140 i bänkarna nådde Wendelsberg ett totalt elevantal på 8.275 sedan begynnelsen." Lediga lördagar hade ännu inte införts på Wendelsberg:

"Genom att vi, i motsats till flertalet skolor, inte har femdagarsvecka, behålles lördags-samkvämen bortsett från en hemresehelg varje månad. Landskapsaftnarna är wendelsbergsföreteelser som känns igen. Ofta avgör korridor tillhörighet vilka som skall förbereda de olika samkvämen, och då framväxer andra teman."

"Elevernas spex var både verkligt roligt och mycket snällt. Lärarna svarade så gott de kunde med sitt julspejx Wendelspartaj."

"Den viktigaste yttre händelsen under hösten inträffade den 22 sept då stormen ödelade stora delar av parken. För en återvändande wendelsbergare torde det vara svårt att orientera sig längs stigen till Stora Utsikten. Ständiga omvägar måste göras och hela landskapsbilden tycks förbytt. Allélindarna upp mot skolan klarade sig tursamt bra. Endast två offrades. En elev med synnerligen kraftig hårväxt lyftes upp en bit från marken men kom åter ned oskadd."

Tre bilar på parkeringsplatsen vid nya elevhemmet totalförstördes. Här ses vaktmästare Algot Wärnebo vid sin.

Fjällresa till Tuftelia

För andra året i rad ordnade Yngve Brandt (och säkert hjälpte andra också till) en sportlovsresa med buss till pensionatet Tuftelia utanför Geilo i Norge. Av Yngves blåstencilerade informationsskrift framgår att sammanlagt 54 personer i en buss och två bilar åkte med. Det var en blandning av elever och lärare med familjer. Jag, Ola Karlberg, var också med och minns det som en fantastisk vecka! Det mest dramatiska som hände var att Josef Kawiako bröt benet.

Det var även problem med den kalmarregistrerade bussen med regnr H 400, antingen -69 eller -70. Yngve skriver i ett mejl:

"En morgon gick bussen inte att starta och jag fick en fullständigt vansinnig bogsering ner till Geilo och en verkstad. Det var jordflåtan som hade gått av, därav ingen startström, inga bromsar eller styrning. Sedan gick servostyrningen sönder vid hemresan. Vi satt fast i Geilo hela dagen, ägaren till verkstaden offrade en jakttag. Dessvärre kunde han inte laga felet trots att han var specialist på Volvo. Jag fick köra hem utan servo men till Wendelsberg fick jag styrhjälpp av skolkamraten Jan, minns ej efternamnet men han var ett muskelknippe. Till Kalmar styrde jag själv och det var mycket jobbigt. (Anm: Det fanns ingen Jan med på deltagarlistan 1970, så förmodligen hände detta 1969).

Tuftelia med den bångstyriga kalmarbussen till vänster. Är det Gösta Ivansson i förgrunden?

Några av Tufteliaresevärerna

EWA ANDERSSON

VERA ANDERSSON

BRITA RÅGHAMMAR

YNGVE BRANDT

BENNY BLIMAN

ROLAND ENGSTRÖM

Årskursen 1979-80 firar 40 år

FL 2 var på fjällvecka i Grövelsjön i augusti 1979 med Bertil Liljebladh och Birgitta Wendeberg. Här sitter Ulf Larén, Åke Karlsson, Dennis Ström och Carlos Waldner framför tälten.

Ny kurs på Wendelsberg: 1-årig Amatörteaterledarutbildning, 20 deltagare.

Kulturfestivalen 1979 organiserades av FL 2-eleverna Annica Carlsson, Anders Blad, Anne Johansson med Birgitta Wendeberg som handledare. Digert scenprogram med 150 musiker i olika konstellationer, barnteater, lekverkstad, konstutställning, café mm.

Anne Johansson, FL 2, var med och ordnade Kulturfestivalen.

Insamling till en ny örn

För en tid sedan placerade någon ett stort ägg högst upp på en grindstolpe vid entrén till Wendelsberg. Stolpen var det som var kvar efter att en våra utomhusörnar försvann för snart tio år sedan. Vi har väntat och väntat på att ägget skall kläckas och att en ny örn i brons nyfiket skulle titta fram men börjar nu inse att sannolikheten för ett sådant mirakel är låg.

I hörsalen sitter två örnar som är kvarlevor från Wendels tid. De är förmodligen i gips och sitter väl skyddade under taket ovanför scenen i hörsalen. Fåglar i allmänhet och örnar i synnerhet har väl i alla tider varit lite av symboler för makt, styrka, frihet och upplysning. Bruno Wendel placerade därför även två örnar på grindstolparna vid infarten till Wendelsberg nere vid Grindstugan. De var nog inte i gips men inte heller i marmor eller annat tåligt material så någon gång försvann de. Oklart när. Kanske vittrade de som många andra skulpturer helt enkelt stilla bort och var efter en tid utom räddning.

Någon gång i slutet av 1980-talet tillverkade skulpturen och Wendelsbergsvännen Inger Karlberg två nya örnar. Denna gång i brons, inte helgjutna, men ändå i brons. Örnarna fick vaka över entrén under nästan trettio

år tills en natt i april 2011 då några lumpna bronsstjvar slog till. Förmodligen kopplades ett rep runt stolpen och en bil drog ned hela rasket i backen och örnen flög sin kos. Antagligen var tjyvarnas ekonomiska vinning högst begränsad men skolans saknad efter örnen desto större. Det har känts vemodigt att titta upp på den sedan snart tio år ensam örn på den högra stolpen. Saknaden är stor efter en kamrat.

Det är ingen enkel sak, varken ekonomiskt eller praktiskt att återskapa Inger Karlbergs verk men vi har nu bestämt oss för att på bästa sätt reda i alternativen. Vår ensamma örn skall på något sätt få en kamrat. Förhoppningsvis i samma form men om det blir just i brons är i skrivandets stund något oklart. Till detta behövs pengar som just nu inte finns i kassan. Därför går årets insamling till en ny örn som förhoppningsvis inom ett par tre år kan göra den befintliga örnen sällskap och än mer återupprätta Wendelsbergs pampiga huvudentré till vad den en gång varit. Välkommen med ditt bidrag i samband med inbetalningen av medlemsavgiften eller på annat sätt!

Sören Eriksson

Anna-Lisa Bagge

Anna-Lisa Bagge gick bort den 13 maj 2019. Hon började som lärare på Wendelsberg hösten 1954 och undervisade främst i historia, svenska och moderna språk fram till pensionen 1989.

Anna-Lisa var ett viktigt nav i Wendelsberg men även i kollegielivet utanför skolan. Hon var drivande i gemensamma söndagspromenader, fjällfärder och eskaderseglingar längs västkusten, och sommarhuset på Rönnäng stod alltid öppet för spontana eller planerade besök.

På minnesstunden efter begravningen höll Marianne Friman ett tacktal, som hon skrivit tillsammans med sin man Jörgen. Talet sammanfattar väl glädjen, värmen och generositeten som var Anna-Lisa.

*Kära Anna-Lisa
Tack för vintermössor, tröjor och vantar,
för spegelblank havsis
Tack för glittrande hav,
solnedgångar,
mareld,*

*Du i beige vinterkappa
Tack för Evert Taube och sångerna
för transistorradiation, kvällsandakt,
väder rapport med vinduppgifter,
lördag förmiddag, Svensktoppen*

*Tack för bad
och snygga dyk*

*Tack för Paella
för kaffe, sockerkaka med grädde,
hålet i mitten fyllt med kärlek,
och solvarma smultron*

*Tack för krabbor,
och brasor i öppna spisen*

*Tack för alla välkomstkramar,
leenden och mysiga skratt...*

Tack för alla brev och spillånga-postkort

Tack för 9 december, Annadagen

Tack för Calle-Wille, Jonas och Martin

*Tack för glittrande hav,
solnedgång och mareld...*

Marianne och Jörgen Friman

Inget ont som inte har något gott med sig

Öppna spisen med sin insats har blivit en central samlingspunkt på Wendelsberg. Här är det från vänster Ellentin Ekhem, Olivia Broberg och Melina Paukkonen som tillsammans med skolans husvärd Björn Johansson njuter av spisvärmerna.

Nja, det är väl en sanning med modifikation men man brukar ju säga så för att trösta sig ibland. Många är väl de som samlats vid brasans sken vid den öppna spisen på Wendelsberg. I begynnelsen, det vill säga på patron Wendels tid, så var den placerad i stora matsalen. Men i samband med den stora ombyggnaden i början av 1930-talet så hamnade den vackra spisen lite mer i husets mittpunkt i dagrummet. Där står den bra och vi har inga planer på att flytta den därifrån. På senare år har den använts mer sporadiskt när kylan varit extra bitande eller när något arrangemang krävt lite extra i form av en sprakande brasa. I något fall av rent nödvändiga skäl, t.ex. för att strömmen gått och husets invånare riskerat frostsador. I förhållande till vedåtgång har den värme som stannat kvar i huset däremot varit högst begränsad och så snart man vänt ryggen till så har elden brunnit ned. Det där med att elda för kråkorna har verkligen varit ett understatement när det gäller öppna spisen på Wendelsberg. Trots det väldiga gnistskyddet har det dessutom vilat en ständig oro över

att den öppna härden skulle kunna föra med sig olycka, vårt avancerade och väl utvecklade brandskydd till trots.

Så hände det att brandmyndigheten plötsligt slog klorna i den öppna spisen, eller kanske mer rökkanalerna som slingrar sig genom huset upp till taket. Inget direkt eldningsförbud men en tydlig anmodan om att, den där borde ni nog inte elda i och att hela anläggningen borde ses över. Den redan befintliga oron för brand minskade inte och vi kände oss för ett ögonblick lite sorgsna. Men det stod snart klart att vi naturligtvis inte kan ha en stor elegant öppen spis i engelsk stil från 1880-talet mitt i huset som det inte går att elda i. Hur skulle det se ut?

En mycket entusiastisk firma tog sig an arbetet med att se över murstockens konstruktion och skick. Otaliga rökkanaler identifierades under arbetets gång. Några tillhörde inte helt oväntat kakelugnarna i lilla matsalen, personalrummet och numera konferensrummet Bruno.

Ventilationskanaler från en svunnen tid och någon som gick ända ned till källaren, tack och lov till pannrummet. Flera var väl tilltänkta, mestadels av fågelbon. Pipan ned till öppna spisen frästes ur hela vägen ned och genom den trånga öppningen drogs sedan ett 18 meter långt böjligt stålrör. Det tog en stund kan man säga och den entusiastiska firman funderade nog både en och två gånger över hur de tänkte när de skrev sin offert. I den nedre delen av stålröret, det vill säga i den öppna spisen, anslöts en braskamin av det modernare slaget. Rent estetiskt kanske sällskapet för bevarandet av engelska öppna spisar från 1800-talet hade haft mer att önska. Men som fastighetsskötare Thomas Larsson brukar säga, bara det är reversibelt så behöver man inte ha dåligt samvete. Då kan man alltid återställa till ursprungligt skick.

Förresten bryr vi oss inte ifall estetiken nagats lite i kanten, för vilken värme och glädje den där kaminen sprider i huset. Så snart temperaturen sjönk till hösttemperatur så var den tänd och sedan dess har den tänts praktiskt varje morgon av någon av dem som är först på plats. Lågorna slickar glaset och värmen sprider sig inte bara i dagrummet utan ända upp i trapphuset. Dessutom vilar en svag men angenäm doft i lokalerna som bara kan avges av förbränningen av hundra procentigt förnyelsebar ved.

Uppseendeväckande många grupparbeten och andra möten verkar ha flyttat in i dagrummet och gärna tätt inpå den nya kaminen. Vill man ha en plats nära spisen vid kaffedags på förmiddagen så får man vara tidigt ute. Konferensgäster och boende på hotellet stryker gärna förbi spisen för att få en glimt av de dansande lågorna och ta del av dess mjuka värme. Sällan har en så enkel sak varit till så stor glädje för alla som rör sig i huset.

Sören Eriksson

Jesper Åvall och Alexander Strömberg kämpar med höstlöven.

Vem var Elin Sundberg?

Elin Sundberg och hennes Villa Solfrid på Tjörn.

En egensinnig, intelligent, stark, bildad och berest kvinna med en vass tunga – Elin Sundberg var en mycket speciell och fascinerande person. Hon var på många sätt en kvinna före sin tid och saker som hon var och stod för är modernt idag – över 100 år efter att Elin var ung.

Guldgrävardottern Elin Magdalena Sundberg föddes den 30 augusti 1880. Ett arv gjorde henne till stora delar ekonomiskt oberoende, och trots, eller kanske tack vare, flera sorger tidigt i livet utvecklades hon till en stark och egensinnig kvinna.

Elin började sin utbildning på Majornas Flickskola i Göteborg och fortsatte den sedan i Tyskland, England, Frankrike och den svenska huvudstaden. Senare i livet reste hon jorden runt med atlantångaren Gripsholm.

Hon blev mycket engagerad i nykterhetsrörelsen, var troende spiritist och teosof, tidigt vegetarian, kunnig i örtmedicin och homeopati. Hon var engagerad i rösträttskampen och var senare i livet lokalpolitiker.

Sommarkursen 1909 var Elin själv elev på Wendelsberg där hon «på egen begäran särskilt mottagit undervisning i vävning» av

vävlärarinnan Maria Magnusson. 1910 och 1911 var hon sedan anställd som lärarinna i vävning och hälsolära på Wendelsberg.

1911-1912 gick hon en väv- och slöjdtutbildning på Slöjdföreningens skola (nuvarande HDK) i Göteborg. 1913-1924 var hon anställd som slöjdinspektis för Hushållningssällskapet Hemslojdsberedning och inspekterade slöjdtutbildningar i Göteborg och Bohus län, däribland Wendelsberg.

Senare blev hon expert på konststoppning och öppnade en ateljé i Göteborg som fanns kvar till i början på 80-talet.

Villa Solfrid – Elin Sundbergs hus i Sunna på Tjörn – är byggt mitt under brinnande världskrig år 1916. Byggnaden uppfördes som ett bostadshus till Elin Sundberg men hon flyttade inte dit permanent förrän tjugo år senare, år 1936.

Inspiration till huset fick Elin på alla hennes utlandsresor och det är inte likt något annat hus på Tjörn. Elin tog hjälp av Göteborgs-arkitekterna Karl Severin Hansson (1884-1947) och Hjalmar Algot Cornilsen (1857-1937) som ritade Solfrid men hon var själv mycket engagerad i uppförandet av huset.

Sommarkursen 1910 på Wendelsberg. Elin Sundberg är enda kvinnan i övre raden som är klädd i svart. Hon står bredvid läraren kandidat Viktor Aurell och bredvid honom rektor Lundgren i svart hatt.

Stilen på byggnaden är en blandning mellan nationalromantik och jugend. Dessa två stilar var ungefär samtida i Sverige under perioden 1880-1915. Nationalromantiken kännetecknas bland annat av borgliknande byggnader, asymmetri i fasad och smårutiga fönster.

Efter Elin Sundbergs död i december 1965 bildades utifrån hennes sista vilja en stiftelse med ändamålet att för framtiden bevara hennes hem "för att belysa levnadsförhållandena under 1900-talet".

Det finns många härliga berättelser om Elin som du kan få höra vid ett guidat besök i Villa Solfrid.

Se hemsidan för mer info om arrangemang och öppettider: www.elinsundberg.se

*Gunn Svensson,
nuvarande vävläraren på Wendelsberg*

Den nya folkhögskolan Wendelsberg

Några rader saxade ur skriften *Handledning i ordensarbetet – till tjänst för Nationalgodtempleare*, från 1910.

Folkhögskolan

Till hugfästande av nationalgodtemplarordens tjugårsjubileum och som överbyggnad på ordens övriga bildningsvärksamhet beslöt nationallogemötet i Jönköping år 1908 enhälligt att upprätta en folkhögskola, ledd efter i huvudsak samma grunder som landets övriga folkhögskolor men med ett särskilt ögonmärke fäst på betydelsen utav spridande av kunskap i nykterhetsfrågans olika grenar. Genom detta djärva beslut – som för sitt genomförande krävt stora ekonomiska uppoffringar – gick N.G.T.O. på detta område i spetsen för landets övriga nykterhetsorganisationer.

Erfarenheten har visat, att skolan har en stor uppgift att fylla. Allt sedan densamma den 3 nov. 1908 högtidligen öppnades, har skolan rönt en så stor tillslutning av elever, att tidvis ej alla kunnat mottagas. Härtill torde – förutom en förstklassig ledning – medvärkat att skolan är centralt belägen i en av vårt lands vackraste trakter, nämligen på det av orden för ändamålet inköpta härliga herresätet Wendelsbärg strax utanför Göteborg vid Göteborgs – Borås järnväg. Genom att skolan åtnjuter statsunderstöd, ha dess avgifter också kunnat sättas lågt, varjämte eleverna såväl från staten som orden erhålla stipendier.

Vinterkursen 1908-09. Rektor Oskar Lundgrens högst upp med avklippt hatt.

Skolan, vars officiella namn är Folkhögskolan på Wendelsbärg, står öppen för alla, oavsett hemort, medlemskap i nykterhetssällskap eller dylikt. Det säger sig självt, att någon obehörig agitation bland eleverna ej får förekomma, utan endast undervisningen själv värka.

Läroämnena och kurser

Äro, som sagt, i huvudsak desamma som vid vårt lands övriga folkhögskolor. Sålunda hållas årligen:

A En 20 veckors vinterkurs för män av hälst fyllda 18 år, med början den första hälgfria november. Undervisning lämnas härunder i modersmål, stats- och kommunalkunskap, historia och geografi, naturkunnighet med hälsolära, alkohologi, räkning, bokföring, ritning och skrivning jämte träslöjd. Dessutom komma föredrag av fackmän att hållas i lant-hushållning, trädgårds- och skogsskötsel m.m. Omkostnaderna för rum, mat, böcker och materialier jämte skolavgifter belöpa sig för hela kursen till omkring 230 kronor.

B. En 12 veckors sommarkurs för kvinnor av hälst fyllda 16 år med början någon av de första dagarna i maj. Undervisning lämnas i tillämpliga delar i flertalet av ovannämnda ämnen jämte vävning, annan kvinnlig slöjd, hushållslära och trädgårdsskötsel. Omkostnaderna för hela kursen belöper sig till omkring 130 kronor. Linne och sängkläder böra av eleverna medhavas.

Vid skolan hålles dessutom en aftonkurs för ortens befolkning, varjämte en föreläsningssanstalt är förenad med densamma.

Ansökningar om inträde

vid skolans böra jämte åldersintyg i god tid och hälst 14 dagar före kursernas början insändas till skolans föreståndare, rektor Oskar Lundgren, adress Wendelsbärg pr Mölnlycke, som skriftligen mot porto lämnar alla nödiga upplysningar.

Folkhögskolans elever

uppmanas på det allvarligaste:

att visa sina lärare aktning och hörsamhet samt att sinsemellan ådagalägga ett godt kamratskap;

att förfara aktsamt med skolans undervisningsmateriel och öfriga egendom;

att såväl utom som inom hus iakttaga snygghet och renlighet;

att icke — allra minst inom skolans lokaler och område — röka tobak, använda rusdrycker eller idka kortspel eller annat spel om penningar eller deras värde;

att icke utan anmältdt förfall vara frånvarande från undervisningen;

att om kvällarne gå till sängs i god tid, så att alla ljus och lampor på gården kunna vara släckta senast kl. 11.30 e. m.

att i allmänhet iakttaga ett höfviskt och godt skick.

Oskar Lundgren.

Femton.nu 2004. Revyn fyller moppe.

Jag minns precis hur det kom sig. Det är ingen självklarhet att en teaterutbildning på en folkhögskola spelar revy. Jag tror faktiskt att Wendelsbergs musikteaterutbildning är unik på den punkten. De flesta musikteaterutbildningarna väljer nog helst att göra hela eller delar av musikalerna. Det är mycket förståeligt. Men passar inte helt och hållet i Wendelsbergs utbildningside.

Det var Jan Wennergren som kom på idén med revy. Då - i slutet av 1980-talet - hade lokalrevyn ett uppsving. Lokala revyer hade naturligtvis spelats runt om i landet sedan förra sekelskiftet. Men nu började de uppmärksammas i radions kulturprogram och på tidningarnas kultursidor. Uno Myggan Ericsson - hedersdoktor i nöjeshistoria - reste runt i Göteborgstrakten och recenserade lokalrevyer

Som du läst på något annat ställe i årsbladet, så menar vi att det är värdefullt att spela många föreställningar. Kostnaderna för uppföranderätten till någotsånär moderna musikalerna är avsevärda. En folkhögskola har helt enkelt inte råd att spela många föreställningar av en musikal. Vi vill dessutom att alla medverkande skall ha likvärdiga uppgifter. Alla skall ha ungefärligen lika mycket tid med publiken. Både enskilt och i ensemblen. Sådana musikalerna finns inte. Andra lösningar måste till.

och tidningarna började plötsligt göra förhandsreportage. Under några år höjdes värderingen av lokalrevyn från en nivå där framgångsreceptet tecknades "mus, lus och brännvin" till att vara ett genuint uttryck för politisk satir. En perfekt situation för att starta en revyverksamhet.

Bilder detta uppslag: Ulf Magnusson

Till att börja med var väl allt inte så självklart. Även om Jan, som vid den tiden både var rektor och mycket tongivande i teaterkollegiet, så var många andra mer reserverade. Revyarbetet tillmättes inte särskilt lång produktionstid och de ekonomiska resurserna var magra. De första revyerna var verkligen inga lyxrevyer. I enlighet med utbildningens gördetsjäv-anda skrev kursdeltagarna alla sketcher och monologer. Ingela Wennergren tog hand om sångtexterna. Inga av kursens deltagare hade någon revyvana. Ingen av deltagarna hade någon egentlig aning om hur ett revynummer behövde se ut för att fungera på publiken. Därför inrättades en sketchskrivarkurs.

Kursen inleddes med en kort instruktion om att det är viktigt, när man vill skapa skrätt, att presentera en ny utsiktspunkt på en företeelse. Man bör, undervisade vi, inte bara hålla med rådande åsikter utan i stället ifrågasätta dem med en utgångspunkt som ingen väntar sig. Efter denna, kanske inte särskilt tydliga och upplysande, inledning fick alla kursdeltagare skriva ihop en liten text. Texterna samlades in och kommenterades, först av kursledningen och sedan av hela gruppen. Flera av texterna var ganska bra. Sedan fick författarna tillbaka sina alster med uppgift att bearbeta dem med hänsyn till våra kommentarer. Texterna samlades in igen och befanns vara betydligt sämre än innan. Processen upprepades och vid nästa bearbetning blev alla texter fullständigt oanvändbara. Då beslöts det att det nog var effektivare om några av lärarna skrev.

I de första revyerna medverkade det inte någon personal. Efter ett par år förstod vi att många revyers publikframgångar kom sig av att figurer återkom i den ena revyn efter den andra. De där återkommande figurerna blev liksom dragplåster. Dragplåster behövdes, eftersom revyerna spelade ihop sin egen ekonomi. Skolans statsbidrag var inte ägnat att betala revyuppsättningar. Inga andra teateruppsättningar heller, för den delen. Mycket publik garanterade bättre scenografi, snyggare kläder, bättre belysning och kanske till och med en eller annan arvoderad musiker eller ljudtekniker. Eftersom kursdeltagarna endast framträdde i en revy så var det svårt att bygga återkommande figurer på dem. Då släpptes personal in på scenen. På Wendelsberg slutar ju inte personal särskilt ofta så det blev enkelt att låta dem bli de återkommande figurerna. De mest återkommande var Fröken Frisk, Berit i Alhagen, Mannen i Brun Kavaj samt Lennart och Bertil. Jan och Ingela Wennergren, Helle Dahl och Sven Östberg fick ta hand om dessa egenartade personligheter. Ibland med understöd av Yvonne Strömer och Bosse Widell.

Idén med återkommande figurer fungerade bra - länge. Till att börja med var blandningen kursdeltagare och personal en verklig tillgång. Under flera år blev lärare och elever vänner i ensemblen. Med tiden blev lärarna ganska mycket äldre än kursdeltagarna och då förvandlades man till arbetskamrater. Till sist blev lärarna så gamla att de till stor del levde i en annan humorvärld än kursdeltagarna. Då var det hög tid för lärarna att lämna scenen. Nu har revyerna återgått till den form de hade 1990 - endast kursdeltagare på scenen. Kursdeltagarna skriver numera nästan alla texter under överinseende av Bosse Widell och Helle Dahl. Det går utmärkt. Till skillnad från 1990. Den ende lärare som medverkat i alla revyer från starten till dags dato är kapellmästaren - Jonas Bagge. Staplar man alla arrangemang han åstadkommit under 30 revyår så kommer man - ja, sanningen närmast. Som ett tecken på Jonas outtröttliga insatser har han rätt, att som kapellmästare, bära vinröda lackskor.

Ytterligare ett par personer har följt revyn genom alla de 30 åren. Scenmästare Kjell Sköld har hållit sig vaken otaliga nätter för att rika strålkastare och programmera ljusbord. Nätter tenderar att bli den naturliga arbetstiden för teknikbestyr eftersom ensemblerna repeterar så envetet på scenen - dagtid. Till all lycka har Kjell kunnat "köra" ljuset under föreställningstid. Han har sluppit att göra det när ensemble och publik varit frånvarande. Fotografen Ulf Magnusson har noggrant dokumenterat alla revyer. Den bildskatten är oftast till stor glädje. Någon gång framkallar den en rysning bland de inblandade.

Kan man säga att det funnits något särskilt utmärkande för revyerna på Wendelsberg? Kanske. När vi såg oss om i revyvärlden upptäckte vi att de flesta revyer var ganska konservativa. Det är lätt att få ett skratt när man hånar samhällsutveckling. Alla onödiga nymodigheter är ett kärt ämne för revyförfattare. Det visar sig allt som oftast att de där nymodigheterna, efter ett par år, är outhärliga hjälpmedel i vardagen eller beteenden som de allra flesta anammat. Mobiltelefoner, internet och betalssystemet swish kan tjäna som exempel på sådant. Vi hade inte lust att vara så griniga och ta billiga poäng på att nutiden är obegriplig.

Nu ville vi ju gärna vara ifrågasättande, men helst utan att reta vettet ur alltför många i publiken. Författarna ansågs sig väl själva vara framstegsvänliga medan någon i publiken menade att de var vänsterorienterade. Andra ansåg att det var samma sak. Hasse och Tage blev förebilderna.

En upptäckt var att om man tillverkar en roll som är tillräckligt naiv och utan onda avsikter, så kan man låta den rollen säga precis vad som helst. Ingen i publiken blir arg. Men de kommer ihåg vad man sa.

Bilder detta uppslag: Ulf Magnusson

Det hände att revyn var långt före sin tid. På affischen till revyn Manhattan behövdes ett höghus. I Mölnlycke fanns endast ett höghus. På affischen så det futtigt ut, med endast åtta våningar. För att förbättra situationen adderades ett lämpligt antal våningar på bilden. Ingen märkte att huset vid torget hade blivit nästan dubbelt så högt. På sikt var effekten uppenbar. Inte många år senare byggdes huset på med det antal våningar vi lagt till på affischen. Där ser man. Sådan är revyns kraft.

Revyerna spelade under ganska många år för fulla hus. Både på kvällar och med eftermiddagsföreställningar. Publiktrycket har minskat något. Det har förmodligen med samhällsutvecklingen att göra. En positiv effekt av revyerna på Wendelsberg är att skolan kommit betydligt närmare många människor. I Mölnlycke har många betraktat det vita slottet i parken med undran, rädsla och ibland med misstänksamhet. Vad har de för sig därinne? Vågar man gå in? Är det inte ett hus fyllt av bildningshögfärd? Det där har revyn ändrat på. Wendelsberg är inte alls en så främmande inrättning som det en gång var. Det är inte bara invånarna i Mölnlycke som hittat till revyn. Man kommer från grannsamhällena och från Dalsland, från Vetlanda och Borås och till och med från Halmstad.

Revyerna är en rysligt bra sak.

Sven Östberg

Frisk-kvartetten, dragplåstret till 2008 års revy som hette Vinyl. Skivan (som inte fanns på riktigt) efterfrågades i biljettluckan vid flera tillfällen.

Högerprassel, 2007. Revyaffischen är en av de mer tillkrånglade under alla år. Slutresultatet består av tioalet separata foton, tagna på bland annat Hotell Eggers i Göteborg.

Årets barnproduktion – en hyllning till äventyret

Vi minns när vi gick på matinéfilm som barn. Hur man förväntansfullt köpte sin biljett och väntade på att få gå in. Biografvaktmästaren som rev biljetten och sorlet i salongen. När ljuset släcktes började det pirra i hela kroppen. Nu kunde vad som helst hända!

Efter filmen spelade vi upp den själva om och om igen. I skogsdungar, lekparkar och vardagsrum turades vi om att vara hjältar och skurkar. Allra bäst var det att leka äventyr. Det hade de ingredienser en bra historia ska innehålla: goda människor som man kunde ha som förebild, onda människor som var lika elaka som otäcka och spännande jakter och sammandrabbningar i exotiska miljöer. Den goda sidan vann alltid.

När vi bestämde oss för att göra årets barnproduktion tillsammans kom matinén och äventyret på tal. Valet av Robert Louis Stevensons klassiker *Skattkamarön* kändes naturligt. Den innehåller allt det vi var ute efter: goda människor, onda sjörövare, skattjakt och framför allt en riktig hjälte...

I denna tid då den smarta telefonen finns i var mans, kvinnas och barns ficka kände vi oss stolta över att tillsammans med årets teater 2:a, kapa förtöjningarna och segla iväg. Och framförallt... att få presentera en hyllning till det klassiskt berättade äventyret!

*Bosse Widell och Jesper Åvall,
föreställningens regissörer*

Hjälten i Wendelsbergs uppsättning av Skattkamarön, Jill (Felicia Prihm), är bunden och släpas bort av hemska mysterister.

Bild: William Carling

Produktionsårets tack

Varje år kommer det en massa nya elever till skolan, nya klasskamrater och nya lärare. Några som inte är så värst nya är eleverna i Produktionsåret, det tredje och sista året på Wendelsbergs skolscen. Dom är en ny konstellation av elever från både teater- och musiklinjen som är dom två grundläggande åren. Förra årets grupp hette Dugateatern och i år är det vi, Basunteatern, som representerar årets "trea".

Tredje året är ett fördjupnings- och produktionsår. Klassen är mindre och mer intim och här får vi lära oss att bli mer självgående. I slutet av året får vi ett diplom i teaterpedagogik och om intresset finns har vi också kunskapen att kunna fortsätta bedriva vår egen frigrupp när studierna väl är avklarade.

Eftersom en frigrupp kan vara svår att starta så har vi fått hjälp och stöd från skolan i form av lokaler, transport och ekonomi. Den här möjligheten är så vitt vi vet unik för Wendelsberg. Att spendera ett helt år i en trygg grupp, att dagligen få jobba med scenkonst och ha möjligheten att resa land och rike runt för att träffa människor från hela Sverige, det är en lyx som vi är otroligt tacksamma för.

En ny teaterbuss

För att kunna spela våra föreställningar behöver vi ett turnévänligt fordon; en buss. Under årets gång har vi suttit tätt inpå varandra, bagaget fullpackat, jackor intryckta i varenda litet hörn och Barbro Hörbergs låtar strömande ur högtalarna. Oräknliga mil, hit och dit. Till en början var vi lite nervösa om vi verkligen skulle få plats i den nya bussen som är marginellt mindre än den gamla. Men åren på Wendelsberg har lärt oss att inte se ett problem som ett hinder, utan mer som en present. Vi fick möjligheten att komma på smarta lösningar i scenografin, hur vi ville packa och bara ta med det mest nödvändiga. Bussen har varit otroligt viktig för oss och vi är väldigt tacksamma för att Wendelsberg har varit så generösa och låtit oss nyttja den.

Ett sista farväl

Tiden går fort när man har roligt och det är snart dags för oss, Basunteatern, att ta farväl av skola, lärare och elever. En plats som under tre år har betytt otroligt mycket för oss. En plats för utveckling, utmaningar och gemenskap. I vårt visprogram och Barbro Hörberg pratar vi mycket om att lämna avtryck och kunna påverka andra. Några som har påverkat oss är alla lärare och pedagoger som har väglett oss. Också alla elever, vaktmästare och kökspersonal. Vi är alla med och påverkar, gör Wendelsberg till den fantastiska plats som det faktiskt är. För oss har det blivit och kommer nog alltid förbli mer än en skola, det är ett hem.

Vi från Basunteatern vill bara säga; Tack!

Basunteatern. Övre raden: Linnéa Traxler, Inez Dernbrant, Vendela Agestam.

Undre raden: Erik Mattsson, Hanna Angenius, Gunnar Klint, Lovisa Andersson, Erik Lundholm.

Teaterlinjen 40 år

En av de första teaterkurserna på Wendelsberg, 1933.

Jag minns faktiskt inte vem som hittade på det. I skolans protokoll står det inte heller något om vem som kom på iden att starta en teaterutbildning på heltid.

I och för sig var det kanske inte så underligt - att det blev en teaterutbildning. Rektor Justus var engagerad och aktiv när den svenska amatörteatern organiserades i mitten av 1930-talet. En av de första stora teaterkurserna hölls på Wendelsberg 1933 och amatörteater var ett betydande inslag bland de NTO-föreningar som ju var Wendelsbergs huvudmannaaorganisation. Att teater utgjorde en så betydande del av föreningslivet hade bekymrat många allvarsam- samt sinnade inom både nykterhetsrörelsen och arbetarrörelsen, redan tidigt på 1900-talet. Man tyckte att standarden på föreningar- nas teaterverksamhet var på tok för låg. För mycket revy med undermåliga skämt, ansåg

man, och för många lustspel med titlar som Halta Lotta och Vindögda Per, Mor i Busken för att inte tala om publiksuccén - Spasmiga Wahlund.

De professionella teatrarna spelade också gärna dessa stycken men folkrörelsernas ledare ansåg med viss rätt att medlemmarna borde ställa högre krav - både på innehåll och hur pjäserna framfördes.

I mitten av 1930-talet ser de folkbildningsin- tresserade i nykterhetsrörelsen, arbetarrörel- sen och landsbygdens organisationer till att bilda det första Amatörteaterns Riksförbund och starta en ganska omfattande kursverksam- het med kända pedagoger från den svenska yrketeatern. Mycket av detta skedde på Wen- delsberg.

Framöver skiftade aktiviteten en del. Sämjan mellan de dynamiska personerna i studieförbund och teaterföreningar var inte alltid den bästa. Trots de organisatoriska stridigheterna spelades det oerhört mycket teater ute i landets föreningar och på Wendelsberg. Från 1957 fram till teaterutbildningens start 1979 fanns teater som tillvalsämne på Wendelsberg. Längre skötte den undervisningen av NTO:s centralexpeditionens föreståndare. En man som dessutom var min far. Kring Ulf Hyll samlades 1964 en grupp teaterintresserade ungdomar. De flesta med anknytning till Wendelsberg och, eller, NTO. Gruppen repeterade på Wendelsberg och blev med tiden en, även internationellt, uppmärksam teatergrupp - NTO teaterstudio. Medlemmar kom, några gick och andra blev kvar. Ingela och Jan Wennergren blev kvar tillsammans med Sven Östberg. 1979 kom de att bli de första lärarna på Wendelsbergs teaterlinje.

Sven, Ingela och Jan - tre ungdomar med en plan.

Som sagt - jag har inte en aning om vem som kom på idén med teaterutbildningen. Det kan ha varit rektor Arne. Men säkert är det inte. Hur som helst - en vinterdag 1979, när jag sitter och har det tråkigt på ett kontor i Göteborg - ringer Jan Wennergren - som i sin tur sitter på Göteborgs Stadsteater och har det tråkigt - och berättar att Arne Svensson ringt och undrat om vi kunde tänka oss att planera och genomföra en ettårig utbildning för amatörteaterledare, på Wendelsberg. Det kunde vi tänka oss. Utan något som helst betänkande. Det handlade alltså om en utbildning för ledare av amatörteatergrupper. Wendelsberg hade en lång tradition av att utbilda föreningsledare. Fritidsledarlinje fanns i huset och det gjorde också en utbildning för de som tänkte sig arbete i studieförbund. De första åren hade de flesta kursdeltagarna anknytning till Ungdomens Nykterhetsförbund. Hade de inte den knytningen till skolan hade de ofta varit i kontakt med NBV-festivalen - Sveriges största teaterfestival - som vid den tiden arrangerats på Wendelsberg i 10 år.

Årslånga teaterutbildningar fanns redan på flera folkhögskolor. Men ingen som utbildade teaterledare. Alla teaterkurser på folkhögskola hade då som mål att utveckla deltagarnas personligheter. Man sysslade med dramapedagogik och någon gång psykodrama. Att göra föreställningar för publik ansågs inte särskilt viktigt eller utvecklande.

Utgångspunkten på Wendelsberg blev i stället att deltagarnas framtida publik var det allra viktigaste. Vi ville träna deltagare i att påverka publiken. Alla utvecklades naturligtvis under ett utbildningsår. Men det viktiga skulle inte vara att förstå sig själv utan förstå vad jag behöver göra för att publiken skall få en upplevelse. Vi ville utbilda i teaterhantverk. Det var unikt på folkhögskola 1979.

En ledare för en teatergrupp träffar på alla sorters uppgifter. Därför ville vi utbilda i allt upptänkligt. Skådespeleri - givetvis - regi, scenografi, grupplederi, teaterhistoria, belysningsteknik, ljudteknik, sång, dans, reglerna för studiecirkel, enklare bokföring, dockteater och en hel del annat. Man får nog erkänna - såhär i efterskott - att alla områdena kunde inte djupstuderas. Tiden medgav inte det. Men utbildningen var åtminstone, minst sagt, bred.

Med tiden visade det sig att det inte var så oerhört många som ville bli ledare i amatörgrupper. Några heroiskt lagda försörjde sig verkligen som gruppledare efter avslutad utbildning. Några gjorde det under flera år. Att de orkade är obegripligt. Skulle man försörja sig som cirkelledare i teater behövde man i stort sett arbeta med 10 - 12 grupper i veckan under 33 veckor om året. Resten av året behövde man återhämta sig.

Nej de flesta ville bli skådespelare och utbildningen förändrades för att tillfredsställa de behoven. Utbildningens bredd krympte något. Tonvikten hamnade på skådespeleri och regi. Fast idén om att en teaterarbetare måste vara beredd att ta hand om lite av varje har aldrig riktigt släppt. Att öva sig i att leda andra har alltid varit en del i utbildningen. Man måste ha sysslat lite med verkstadsarbete och kunna rikta strålkastare såpass bra att de på scenen syns - det måste man bara kunna.

Ett studieår var allt bra lite. Utbildningen behövde fördjupas och vi la till ett andra år. Nu hamnade utbildningen dessutom på högskolenivå. I praktiken betydde det att alla deltagare måste ha ett avslutat gymnasium bakom sig. Nu var det ju också så - att musik blev en allt viktigare del av teatervärlden. Även i pjäser som betraktades som taldramatik. Då anpassades utbildningen till det och en ny tvåårig kurs inrättades i musikdramatik. Musikkallinjen kallades kursen allt som oftast. Det var nog inte ett riktigt rättvisande namn. Vill man sjunga, i huvudsak, så finns det nog andra utbildningar som är effektivare. Likaså om det viktigaste är att dansa. Men vill man studera skådespeleri, först och främst, men också utveckla sin sång och dans - då är två år på Wendelsberg en bra lösning.

Som en naturligt följd av att utbildningen la så stor vikt vid att teater är något som många skall få möjlighet att träffa på, så inrättades ett tredje utbildningsår för en mindre grupp deltagare. Utbildningen är avsedd för dem som vill arbeta i en fri teatergrupp med turnéverksamhet.

Så var det det där med att göra föreställningar för betalande publik. I teaterutbildningsvärlden finns olika åsikter om den saken. Somliga menar att en teaterstuderande skall få vara i fred och inte behöva bry sig om publik. Man skall kunna experimentera, göra misstag på misstag utan att behöva prestera något som andra skall titta på. Andra menar däremot att man aldrig

kan lära sig skådespelaryrket utan att möta en publik. Helst då en intresserad publik. Det vill säga en publik som är intresserad av det man visar på scenen. Inte en publik som sitter i salongen av plikt, kamrater, föräldrar, syskon och andra släktingar. Publikkontakt kan inte tränas i övningssalen. Den måste tränas med riktig publik. På Wendelsberg har vi hållit oss till den senare idén. Man förstår inte yrket förrän man möter en "vanlig" publik. Av den anledningen gör teaterutbildningen ganska många produktioner. Det är bra om man får möjlighet att spela en föreställning många gånger. Sådär en 15 - 20 är bra. Då får man möjlighet att förstå vad som kan hända med en föreställning med tiden och med olika sorters publik.

Vad får man då ta till för knep för att kunna spela så många föreställningar? I Mölnlycke. Lösningen för den taldramatiska kursen har blivit barnteater. Det är strängt taget bara på Wendelsberg som man kan se barnteater med ensembler på 15 - 20 personer och scenografier som normalt förekommer i vuxenföreställningar. Vår ambition är också - förutom att ge kursdeltagarna spelvana - att väcka barns lust att se teater. Det är ju faktiskt de som är kursdeltagarnas framtida publik. De pjäser som vi hittills visat för barn har tagit sikte på teaterupplevelsen. Vi har just inte gjort några pedagogiskt upplagda föreställningar om mobbning eller dysfunktionella familjer. Det gör så många andra. Vi sysslar inte heller med efterbearbetning. Det visar sig att många barn blir spöfärdiga av att först få handlingen i en föreställning kortfattat refererad, innan föreställningen, sedan se föreställningen, efter föreställningen skall de prata om vad de sett, skriva en halv sida om det och till sist rita en

teckning. Låt ungarna ha sin upplevelse i fred. Vi anstränger oss för att bjuda på möjligheter till upplevelser.

Den musikdramatiska kursen möter sin största publik i början av andra året. Då spelar man revy.

För att göra den omfattande föreställningsverksamheten möjlig behöver man en teater. Wendelsbergs första scen fanns i Hörsalen. Den andra fanns i ena änden av gymnastiksalen. Den tredje i 1965 års elevhem och gymnastiksal. Festsal hette det väl. Det vackra rummet skulle kunna användas både för idrott och för kalas. Scenen var i likhet med de tidigare scenerna inte så mycket scen utan snarast en hållighet i väggen. Efter flera komplicerade turer och en ny gymnastiksal fick Wendelsberg verkligen en teater - med verkstäder. Det är en fröjd.

Vad blev de nu av alla deltagarna i teaterutbildningarna? Sånär 40 år efter starten måste det röra sig om ett par tusen kamrater. Har alla blivit skådespelare? Nej, det har inte alla blivit. Men många. En del med internationell karriär. Några hittar man på institutionsteatern. Somliga har startat egna teaterverksamheter, som de arbetar heltid med. Någon är teaterchef. Många dyker upp på film eller i tv-serier. Någon leder melodifestivalprogram och ytterligare någon sjunger i musicaler. En hel del administrerar kultur runt om i landet. En och annan har förstås blivit kommunal utvecklingschef eller läkare. Sådant går ju inte att helt och hållet undvika.

Sven Östberg, (som blev kvar)

Bilder detta uppslag: Ulf Magnusson

Skolresa till Köpenhamn

Under rundturen med båt fick man hålla huvudet lågt för de många låga broarna. Turen bjöd på skiftande utsikt, allt ifrån den imponerande nya operabyggnaden till mindre imponerande ruckel i närheten av Christiania.

Tisdagen den 9 april 2019 anordnade elevkårsstyrelsen på Wendelsbergs folkhögskola en skolresa/studieresa över dagen till Köpenhamn. Syftet var att skapa gemenskap mellan eleverna och stärka banden mellan Allmän linje och musik/teaterlinjen. Vi var 122 personer uppdelade på två bussar med avfärd kl. 08:00. Färdvägen till Köpenhamn gick via Helsingborg-Helsingör och sen Strandvejen. Medhavd lunch intogs vid Den lille havfrue, under tiden som Jonas Bagge spelade dragspel. Nästa punkt på programmet var kanalbåt

som guidade runt oss i hamnen i ca 45 minuter. Solen sken från en klarblå himmel och humöret var på topp. Bussfärd förbi Kongens Nytorv och genom folktäta gator till centrum där det var fri tid på stan i ett par timmar innan hemfärd.

Sammanfattningen från utvärderingen som 52 stycken svarat på var mycket positiv. Den fria tiden i Köpenhamn, kanalbåten och gemenskapen var det som de flesta var nöjda med.

Aron Sundberg

AL-elev, researrangör och busschaufför

Aron Sundberg har många järn i elden. Deltagare på allmän kurs och verksam i elevkårsstyrelsen tog han och några andra initiativ till årets studieresa för skolans alla deltagare. Aron rattade själv med van och säker hand en av bussarna mellan pilsnabba cyklister i Kongens by.

Jonas Bagge bjöd med dragspelets hjälp upp till sång och dans på Langelinie i den danska vårsolen.

Studieresa till Tjärnö

En riktigt regnig morgon i slutet av maj samlades Naturen tidigt för avresa mot Tjärnö och Kosterhavet. Efter ett par timmars bilfärd var vi framme vid den marinbiologiska stationen, där vi fick följa med en forskningsbåt ut i Kosterhavets nationalpark. Det gungade bra på sjön, men efter en fika med goda kanelbullar och kaffe så trotsade vi regnet och gick ut på däck.

Kosterhavet är det saltaste havet i svenska vatten, och artrikedomen där är därför speciell. Vi fick vara med och göra så kallade bottenskrap då material från havsbotten hämtades upp på däck. Tillsammans letade vi upp djur och växter ur sanden och stenarna från botten, vilka lades i uppmärkta baljor med vatten. Efter ett par timmar hade vi ett antal baljor med djur och växter från olika sorters havsbottnar och olika djup.

Väl i land åt vi medhavd lunch och samlades sedan ihop med vår guide Martin i ett laboratorium där vi studerade de fångade arterna från båtturen i mikroskop och hjälptes åt att artbestämma dem.

Efter två lärorika och intensiva timmar i laboratoriet tog vi en välförtjänt paus varefter vi avslutade besöket med en spännande rundvandring i husets akvarium.

Det var en lärorik utflykt, och trots att vi bokstavligen jobbade i motvind vad gäller vädret, så fick vi en lyckad och minnesvärd dag tillsammans.

Emma Liljeberg och Wil Coppen

Emma Lavefors och Fredrik Å Andersson artbestämmer havskryp i laboratoriet.

Nasim Mohebie stegar resolut fram för att rota i bottensedimentet på forskningsbåtens däck, medan Ameer Torfa betraktar.

Tankens årsringar – Gunnar Arnborgs senaste

Gunnar Arnborg är välbekant för många årgångar wendelsbergare. Han började sin lärarbana på Wendelsberg 1961, där han undervisade fram till ca 1980 då han tog tjänstledigt för att helt ägna sin tid åt folklivsforskning, föreläsningar och författarskap.

Redan 1975 publicerade Gunnar, tillsammans med en grupp elever på Wendelsberg, boken *Hemmagjort – ett äreminne över hantverkare i Gästene, Västergötland*. 1980 utkom nästa folklivsskildring, *Stenmur'n*, som blev mycket uppmärksam. Gunnar flyttade därefter ut sin folkbildargärning från Wendelsberg och blev föreläsare och författare på heltid, vilket har resulterat i ett femtontal böcker – hittills. Nu debuterar Gunnar, 93, som poet med diktsamlingen *Tankens årsringar*!

Det är en fascinerande bok som har flera trådar till Wendelsberg. Dotterdottern Amanda Andréas, som gick Wendelsbergs musik-dramatiska gren av teaterlinjen 2007-2009 (hette då Amanda Larsson), är i högsta grad medskapare. Hon har illustrerat diktsamlingen med stämningsskapande foton, och även gett boken dess grafiska form.

Dessutom innehåller verket rörande vackra kärleksdikter som Gunnar skrivit till livskamraten Hjördis, mångårig medarbetare på Wendelsbergs skolexpedition.

Vad skriver då poeten Gunnar Arnborg om? Jag ska inte avslöja för mycket, men Gunnars stora intresse för människor och människors möten, som går som en röd tråd genom allt

han skrivit, finns såklart med även här. I diktform blir språket mer lekfullt och kondenserat:

*"Ett levande möte
kan knappt ropa Hej
innan bäcken flödar över"*

Här finns samhällskritik, men framför allt Gunnars okuvliga tro på människors förmåga att förändra samhället. Och här finns språklig lekfullhet. Några smakprov:

*"Fantasins tusenfoting har inga stängsel"
"Humanism har ingen vrå för ligkiltighet"
"Längst ner i Pandoras ask fanns hoppet, som be-
friades"*

Tankens årsringar rekommenderas varmt för läsning. Ta god tid på dej. Kopplade till Gunnars dikter finns även rikligt med textglimtar av kända författare, från Aristoteles till Svetlana Alexijevitj. Men dom texter som stannar kvar mest hos mej är ändå kärlekstexterna till Hjördis.

Här är dikten *Diamantbröllop*:

*"När vi mäter vår tid av kärlek
väger vi livet
med värmens vikter på vågen.*

*När vi räknar goda dagar
blir summan såsom blommor
på ängarna.*

*När vi firar de sextio åren
gror vår önskan
om jämsides steg ända fram."*

Ola Karlberg

Amanda (då Larsson) i
Wendelsbergsrevyn 2009

Bild: Ulf Magnusson

Gunnar och Hjördis Arnborg

Bild: Amanda Andréas

Tankens årsringar kan beställas
på judithsmusicandart.com

Guldnålen går till Håkan!

Håkan Edberg, värdig mottagare av Wendelsbergs kamratförbunds förtjänstecken i guld. Här tillsammans med kamratförbundets ordförande tillika rektor Sören Eriksson.

I samband med Kamratförbundets årsmöte 2019 tilldelades Håkan Edberg kamratförbundets guldnål. Guldnålen är Wendelsbergs kamratförbunds förtjänstecken och kan som det står i statuterna, "tilldelas den som på ett synnerligen gagnande sätt främjat kamratförbundet och dess syften".

Håkan gick på Wendelsberg 1965 - 1967 och förutom att han nog lärde sig ett och annat rent studiemässigt så är de övriga minnena många. Det är med drömsk blick han med glädje berättar om minnen och upplevelser från tiden på skolan och internatet. Håkan hör till dem som gärna kommer tidigt till kamratmötena för att hinna uppdatera sina många minnesbilder och suga i sig av den wendelsbergiska miljön som ju i allt väsentligt alltjämt är sig lik sedan han själv gick på skolan.

Håkans stora frustration, som säkert många delar med honom, är att allt för få av skolans före detta deltagare tar möjligheten att mötas i kamratförbundet verksamhet. Kanske inte minst på de årliga kamratmötena där han själv

är en flitig besökare. Det finns så mycket att prata om från både nu och förr och det fina är ju att det hela tiden blir mer och mer av förr att tala om.

Att Håkan gjort sig förtjänt av guldnålen råder det ingen tvekan om. Han har under många år lagt mycket tid och kraft på att stärka och utveckla kamratförbundets arbete. Flera års arbete i styrelsen där han engagerat och outtröttligt kämpat för att fler kamrater skall lockas till medlemmar i förbundet och gärna delta på kamratmöte och i andra sammanhang. Det var också Håkan som tog initiativ till att kamratförbundet nu också finns på sociala medier och då främst Facebook. Det har gjort att nya kontakter knutits och att fler får ta del av såväl kamratförbundets som skolans ständigt pågående verksamhet. Även de som inte har möjlighet att besöka oss rent fysiskt.

Tack Håkan för redan genomförda och framtida insatser!

Sören Eriksson

Hög nivå på samtalen

Alla som varit på Wendelsberg vet att ljudmiljön ger mer att önska. Lokalerna är fantastiska i sin utformning, alla stuckaturer, målningsarbeten och de många små keruberna och andra figurer som tittar på oss från olika håll. Årets höjdpunkt är för många när Lucia med skönsjungande följe möter upp i hörsalen. Då visar sig den lokalen från sin bästa sida. Musik på lagom nivå och inte minst sång, få saker passar bättre i hörsalen. Ögonen blir glansiga vid blotta tanken. Men att tala med varandra i den lokalen är värre. Eller, tala går ju bra men att höra vad andra säger, det är ingen enkel sak. Ljudet studsar härs och tvärs och när det väl hittar fram till örat så är det mycket vagt eller också något helt annat än det som talaren faktiskt sagt. Det blir inte bättre med mikrofoner och ljudanläggningar. Tvärtom, eländet ökar bara...

Det gäller för övrigt inte bara i hörsalen. Den som ätit lunch i matsalen på Wendelsberg en onsdag strax efter tolv vet hur det kan vara. Det gäller förresten övriga dagar också och oavsett vilken tid lunchen äts. Den höga ljudvolymen och det studsande ljudet sätter stora prov på såväl deltagare som personal och andra gäster. Man blir trött i huvudet och det tär ibland på både ork och humör. En del flyr... ner i Bagarstugan eller ut om vädret tillåter.

Peter Persson, Patrick McAvey och Amira Karaduz hyllar de nya ljudskivorna i dagrummets tak.

Den senaste mätningen under personalens tiokaffe visade ett genomsnitt på 81,8 decibel. När några deltagare vill muntra upp en kamrat med en sång i födelsedagstider uppmättes 90,8 decibel i dagrummet. Enligt Arbetsmiljöverkets riktlinjer skall arbetsgivaren se till så att hörselskydd används och dessutom erbjuda personalen hörselundersökning vid 85 decibel. Det är inte personalens fel att det låter mycket. De har mycket att prata om och talar nog inte så mycket högre än annan jämförelsebar personal. Och ett samtal runt kaffebordet där alla är utrustade med hörselkåpor har vi svårt att se framför oss. Vi lägger därför det fulla ansvaret på husets arkitekt och huset i sig som ju faktiskt byggdes för andra ändamål än att bedriva folkhögskola i. Så kanske får vi till viss del bara stå ut. För ingen vill ha ljudabsorberande skivor i taket i matsalen eller ersätta parketten med en mjukare plastmatta. Inte ens de som flyr ut på gården eller ner i Bagarstugan när de inte står ut längre. Samtidigt är vi både en skola och arbetsplats och måste göra vad vi kan för att hålla en så god studie- och arbetsmiljö som möjligt. I dagrummet har vi därför satt ljudabsorberande skivor i taket och tänk vilken nytta det har gjort. Skillnaden blev så påtaglig att några i personalen trodde att de blivit döva när de kom in i rummet. Sådana skivor skall vi sätta på fler ställen där det går utan att göra för mycket våld på de vackra interiörerna. Under stolar och bord sitter det nu på många ställen ljudabsorberande skumplast som i någon mån skal minska det kalla ekot och ljudvågornas studsande. Sedan finns det ju ett annat sätt också. Sänk samtalstonen och sluta att överrösta varandra. Men det är visst lättare sagt än gjort har vi märkt.

Sören Eriksson

Luciatåget

Wendelsbergs luciatåg i Råda kyrka

Bild: William Carling

Som en del av musikallinjens undervisning under första året deltar man i ett Lucia-projekt. Det innebär att vi under höstens körlektioner övar in en repertoar och att vi i december åker till olika platser och har föreställningar. Därför började Luciafirandet tidigt för vår klass under hösten. Redan i oktober var vi i full gång med repetitioner och förberedelser inför december. Vi fick en hel bunt med nya och gamla lucialåtar som hördes i hörlurar, repades på lektioner med Maria och snurrade i allas våra hjärnor. Det övades för fullt och bokningar trillade in.

När det började närma sig Luciatider hade vi fått 11 inbokade luciaframföranden och nu fixades det allra sista. Det bands kransar, provades lucialinnen och ordnades med röda sidenband. Sedan kom december. Vårt luciprogram var färdigt och inövat. Här började perioden av framföranden. Förutom luciatåget på Wendelsberg, gav vi oss iväg till olika föreningar, julbord, företag och arbetsplatser för att uppträda.

Där bjöd vi på stämningsfulla och roliga arrangemang av klassiska och nya lucialåtar. Där ingick bland annat ett arrangemang av "Tomtarnas Julnatt" med alla sina 8 verser, som blev en publikfavorit. Vi hade även två offentliga Luciafiranden i Råda Kyrka som var välbesökta. Jag upplevde Luciprojektet som en intensiv och väldigt rolig period. Vi fick öva på att samarbeta som körsångare, men främst som klass. Det upplever jag gjorde att vår grupp blev ännu starkare och tryggare.

Sofia Carling

Vår alldeles egna lärarassistentutbildning

I förra årsbladet skrev jag om alla turerna kring bristyrkeskursen lärarassistent, som vi hade tillsammans med arbetsförmedlingen och folkuniversitetet. Men lagom till att vi tänkt starta en tredje kurs efter påsken 2019, så kom beskedet att bristyrkeskurserna lades ner. Arbetsförmedlingens beslutade omorganisation och neddragningar, gjorde att det blev tvärstopp. Vi fick göra färdigt den andra kursen, med avslutning sista oktober 2019.

Efter ett kort funderande la vi om växlarna och beslöt att göra en helt egen lärarassistentutbildning på Wendelsberg (tidigare var vi i folkuniversitetets lokaler vid Järntorget). Ledarlinjen (tidigare Projektbildarna, ANT-pedagogerna) lades på is, i väntan på att Björn Lanefelt ska återhämta sig.

För att kunna göra en folkhögskolekurs, istället för en bristyrkeskurs, krävdes visst omarbete av kursplan. Bristyrkeskursen var 50 veckor lång, med 50% kontinuerlig praktik. En särskild kurs (yrkeskurs) på folkhögskola får max ha 25% praktik. Dessutom ville vi att kursen skulle vara lika lång som Wendelsbergs övriga kurser (=36 veckor).

Blivande lärarassistenterna Monica Lövbrand, Nada Abel-aziz, Gisela Wahl, Helena Boman och Claudine Adom Kacou.

Vi var tre stycken som redan arbetat med bristyrkesvarianten, tillsammans med folkuniversitetets lärare. Nu fick vi ta allt ansvar själva och använda oss av skolans resurser, bl.a. Emma, vår nya kemilärare som jobbat i grundskolan tidigare.

Praktiken beslöt vi att förlägga till skolor i Mölnlycke, för att bygga upp ett lokalt nätverk. Ansökningarna rullade in, trots den sena starten. Vi hade 50 sökande till 20 platser. Det utkristalliserades till en spännande grupp med 18 kvinnor och 2 män i åldern 28 till 56 år.

Nu har drygt halva läsåret gått och eleverna ska ut på sin andra praktik (4 veckor på hösten och 4 veckor på våren).

Tyvärr har vi förlorat en av pionjärerna till kursen, Maria Björk, eftersom skolan inte kunde förlänga hennes tjänst. Ett stort tack för ditt arbete och särskilt med lärarassistentutbildningen och alla arbetsförmedlingskontakter.

Lärarassistent är ett nytt yrke, det är först nu i slutet av februari som skolverket kommer med sina riktlinjer för vad lärarassistenter kan arbeta med. Staten har under tiden delat ut 475 miljoner kronor för 2019 och en fördubbling 2020 för att lärarassistenter ska anställas i skolan.

Utbildningar dyker upp lite varstans och i början av februari var Wendelsberg värd för en konferens med 18 olika folkhögskolor som har lärarassistentutbildning. Vi ska nu stärka upp samarbetet för att ge ökad legitimitet till lärarassistentutbildning på folkhögskola.

Eva Selander,
kursansvarig Wendelsbergs lärarassistentutbildning och med i interimnätverksgruppen för lärarassistentutbildningar på folkhögskola

Fransk komfort med mer att önska

Ett turnerande teatersällskap behöver i första hand en ensemble, i andra hand något att framföra och i tredje hand några att framföra det hela för. Enkelt sammanfattat. Det är naturligtvis mycket mer att tänka på som inte ryms i denna kolumn men under 2019 blev en sak mer påtaglig än andra. Gruppen behöver ha något att förflytta sig och sin utrustning med. Skolan har sedan det så kallade "produktionsåret" startade haft olika varianter av turnéfordon. Av blandad kvalitet får man nog säga. Under flera år har de olika grupperna mestadels förflyttat sig med hjälp av fransk komfort i form av en minibuss av märket Renault. Under ganska många år förresten och med tanke på att den franska komforten var lätt begagnad redan från början så var det väl lite si och så med ekipaget på slutet. De många olika förarna genom åren har också lämnat en del spår efter sig i form av både mindre och mer påtagliga blesyrer. Sånt som händer, som vi brukar säga, världen är full av osynliga stolpar.

I gruppens uppdrag ligger, förutom att sjunga, dansa, spela teater, sälja, tala med publiken, marknadsföra, snickra, sova med snarkande kamrater, osv... också att tanka, kolla oljan och till och med att byta till vinterdäck när kung Bore är i antågande.

Men man kan knappast säga att det ingår i utbildningen att de också skall byta bromsskivor, krängningshämmare, avgassystem, katalysator, och en del annat som finns i en fransk bil. För övrigt tyckte inte heller de verkstäder som normalt åtagit sig dylika uppdrag för skolans räkning att det var ekonomiskt försvarbart ge sig i kast med den lista som var resultatet av det årliga besöket hos Bilprovningen.

Så det fick bli att inhandla ännu en något begagnad minibuss men naturligtvis med fransk komfort. Köpet skedde per telefon och sms och kanske lite för snabbt. Så snabbt att köparen missade att den "nya" bussen faktiskt var en halv meter kortare än den förra, som om den inte var kort nog. Det betyder att nuvarande och kommande grupper kommer bli än mer skickade när det gäller att med minutiös perfektion packa en turnébuss. Men motorn spinner som en katt, komforten är god och vad vi vet är krängningshämman i strålande skick. I skrivande stund känner vi inte ens till en skråma på den vita lacken som gnistrar i solskenet liksom det turnerande sällskapet.

Sören Eriksson

Skolans nya "turnébuss" väcker både frustration och inspiration. Här flankerad av årets turnésällskap Basunteatern.

Bild: Hanna Angenius

Insamling 2019

Aldén	Gudrun
Alm	Snickar-Britta
Alm	Kenneth
Andersson	Gertie
Andersson	Bertil
Andersson	Göran
Andersson	Gun
Andersson	Junis
Andersson	Birgitta
Andersson	Per-Ivar
Andreasson	Sonia
Arnborg	Gunnar
Arnborg	Hjördis
Arneström	Gunilla
Arvidsson	Rune
Arvidsson	Carl-Ingel
Axelsson	Lena
Axelsson	Rune
Becker	Inga
Bengtsson	Dagny
Berglund	Jesper
Birging	Sune
Bjärred	Kerstin
Bogren Hansson	Monica
Boman	Edith
Brandt	Yngve
Carlsson	Lars
Dahl	Ingrid
Dahlberg	Barbro
Elfström	Nann-Britt
Elfström	Bengt
Elfving-Burman	Edla
Ellsinger	Walter
Emanuelsson	Sonja
Engberg	Siv
Eriksson	Sven Alvar
Eriksson	Börje
Eriksson	Berit
Eriksson	Sören
Eriksson	Allan
Eriksson	Johan
Erlandsson	Astrid
Flimstedt	Marianne
Forsén	Anita
Forsén	Bruno
Fredman	Carl-Erik
Frid Gustafsson	Maj-Britt

Frost	Kerstin
Frostengren	Bengt
Frönell	Anders
Frönell	Inga
Gunnarsson	Bo Göran
Gustafsson	Viran
Gustafsson	Rune
Gustafsson	Margareta
Gustafsson	Tore
Hansson	Ingela
Hedner	Sören
Helin	Jan
Holmlid	Ulla
Isaksson	Karin
Isaksson	Bengt
Jakobsson	Petter
Jansson	Nils
Jansson	Inger
Johansson	Berit
Johansson	Kjell-Åke
Johansson	Anders
Johansson	David
Johansson	Börje
Johansson	Lena
Johansson	Rune
Johansson	Ulf
Johansson	Stig
Josefsson	Anita
Jönsson	Ingela
Jönsson	Anna-Britta
Kallin	Gösta
Karlberg	Ola
Karlbom	Aina
Karlsson	Stig
Karlsson	Krister
Karlsson	Gunnar
Karlsson	Jan-Erik
Karlsson	Inga-Brit
Kjellsson	Håkan
Kloberg	Lars
Korpela	Olga
Krantz	Per Arne
Källman	Marianne
Lanngren-	
Frostegren	Gertrude
Larsson	Edla
Larsson	Tomas
Larsson	Jan
Lavér	Tommy
Lilja	Solveig

Lindahl	Maj-Britt	Sjöqvist	Bojan
Linde	Jan	Sköld	Kjell
Lundgren	Solveig	Strandberg Ström	Siri
Löfgren	Thomas	Strömberg	Kristina
Marting	Ingrid	Strömberg	Olof G
Modin	Lena	Ståhl	Monica
Monell	Leif	Sundell	Jenny
Nilsson	Ivan	Sunesson	Anna Lena
Nilsson	Gunnel	Svedin	Marianne
Nilsson	Emma	Thyrman	Ann Marie
Nilsson	Kerstin	Tibblin	Ann-Cathrine
Nordangård	Irma	Tidefors	Karin
Nordström	Evy	Torin	Sven
Norman	Rolf	Wall	Margareta
Nyström	Ivan	Westerberg	Jan-Erik
Olsson	Dan	Westerberg-	
Olsson	Ingmarie	Olsson	Karin
Olsson	Maj	Widell	Gertrude
Olsson	Bengt	Widenberg	Elisabet
Olsson	Dagny	Wikström	Margareta
Peterson	Märta	Virdebrant	Sture
Pettersson	Birgitta	Vrede	Gunilla
Redin	Lars-Erik	Västeräng	Marianne
Renberg	Carina	Västeräng	Lennart
Samuelsson	Eric	Åström	Anna-Stina
Sandberg	Inga	Öhman	Lars
Sandberg	Jan	Östberg	Sven
Schön	Kjell	Östling	Roland

Minnesgåvor

Sven Erik Skoglund

Astrid Molin

Anna-Lisa Bagge

Ahlqvist	Britta
Alm	Snickar Britta
Alm	Kenneth
Arnborg	Hjördis
Arnborg	Gunnar
Emanuelsson	Sonja
Enemar	Eva
Eriksson	Sören
Karlberg	Ola
Karlberg	Anna
Karlberg	Inger
Liljebladh	Iréne
Liljebladh	Anders
Liljebladh	Bengt
Liljebladh	Clara
Liljebladh	Barbro
Wall	Margareta
Wendeberg	Birgitta
Wästeräng	Marianne
Wästeräng	Lennart
Östberg	Sven

Åke Ekstrand

Alm	Snickar Britta
Alm	Kenneth

Greta Johansson

Kerstin & Gertie

Gun-Britt Lorentzson

Emanuelsson Sonja

Bild: Ulf Magnusson

Tjugonio stolar upptagna

Så nu finns det bara etthundranittiotre lediga teaterstolar kvar på Wendelsbergs teater.

Du vet väl att du kan köpa dej en alldeles egen av de nya stolarna i salongen?

Med 2.000 kronor stöder du teaterns framtida möjligheter på Wendelsberg.

Vänd dej till skolans expedition så får du veta hur du går till väga för att bli ägare till en egen teaterstol och få ditt namn på en vacker mässingsskylt på stolsryggen.

Bild: Ulf Magnusson

Sponsrade stolar:

*Håkan Kjellson
Stig Kroon
Ing-Britt Kroon
Helmer Svärd
Inge Teodorsson
Barbro Högberg
Sven Östberg
Ingela Wennergren
Jan Wennergren*

*IOGT-NTO Vetlanda
Maj Olsson
Lizzie Andersson
Bojan Sjöqvist
Sören Eriksson
Ulf Magnusson
Marianne Källman
Berit Eriksson
Börje Johansson
Erik Östberg
UNF Kravall*

*Marianne Ellsinger
Walter Ellsinger
Inga-Lill Elofsson
Siv Engberg
Aina Folkesson
Bengt Frostegren
Karin Isaksson
Birgit Johansson
Stig Johansson*

Deltagare

Allmän kurs

Adin Mikael
 Ahlstedt Olle
 Al Muhammaed Alkhalifa Ashraf
 Amiri Soroush
 Andersson Fredrik J
 Andersson Fredrik Å
 Andersson Sara
 Baralos Andersson Sofia
 Bergquist Loke
 Borgström Cajsa
 Bouabid Youness
 Buch Rebecka
 Catieva Makka
 Daun Matilda
 Egal Mahamud Bishar
 Ehrenborg Sebastian
 Ek Max
 Elster Nora
 Eriksson Jeppsson Vilmer
 Erlandsson Theresia
 Farashoor Pairawan Sahar
 Fendell Rebecca
 Gyllesten Karlsson Vincent
 Habibi Emal
 Hadi Jasim Ali
 Hasselqvist Jahfet
 Hosam Zeineb
 Jafari Ashraf
 Johannesson Alvin
 Johansson de Laurentiz Daniella
 Järvå Samuel
 Khawari Haadi
 Khoshfah Diaa
 Krabbe Sebastian
 Kusay Shaker Lilian
 Lafrenz Wallander Sara
 Lavefors Emma
 Lee Helen
 Lerena Ale
 Lind Paul Olivia
 Lindblom Tim
 Lindbäck Victoria
 Linhem Valdemar
 Ljungberg Rebecka
 Lundmark Nathalie
 Magnusson Emanuel
 Mani Sarah
 Marofhel Azmatgul
 Mattsson Pontus
 Mdalal Abdurrahman
 Mohebie Nasim
 Naoum Mario

Mölnlycke
 Göteborg
 Mölnlycke
 Göteborg
 Göteborg
 Östersund
 Angered
 V. Frölunda
 Mölnlycke
 Varberg
 Göteborg
 Onsala
 Mölnlycke
 Bredared
 Angered
 Landvetter
 Göteborg
 Härryda
 Göteborg
 Borås
 Landvetter
 Partille
 Hisings Kärra
 Mölnlycke
 Mölnlycke
 Norrköping
 Göteborg
 Mölnlycke
 Göteborg
 Bräkne-Hoby
 V. Frölunda
 Göteborg
 Göteborg
 Askim
 Göteborg
 Mölnlycke
 Mölnlycke
 Göteborg
 Göteborg
 Bollebygd
 Mölndal
 Hisings Backa
 Göteborg
 Tidaholm
 Töreboda
 Lysekil
 V. Frölunda
 Kållered
 Mölndal
 Göteborg
 V. Frölunda
 Angered

Nilsson Emelie
 Quinacridone Kajsa
 Rezaei Nima
 Rizaey Murtaza
 Roghani Mahnaz
 Rosendahl Wiktor
 Sadeghi Hadi
 Saeb Poja
 Salah Drew
 Sjödin Pontus
 Sköld Clara
 Sova Olivia
 Sultani Asad
 Svahn Anton
 Svedlund Kysjö Fanny
 Svedlund Kysjö Kajsa
 Tavan Negar
 Tegnebrink Frida
 Todelius Svante
 Torfa Ameer
 Törner Nilsson Pierre
 Walberg Wesström Emilia
 Walberg Wesström Lukas
 Wallden Fabian
 Varga Ebba
 Westerberg Johan
 Westerdahl Alice
 Wirback Anthon
 Würtz Saga
 Yalda Tara
 Zackrisson Sofia

Lärarassistent

Abadi Fatima
 Abdel-aziz Nada
 Adom Kacou Claudine
 Ahmed Sazan
 Andersson Elizabeth
 Björkqvist Nina
 Boman Helena
 Coster Jenny
 Eriksson Susanne
 Hannouche Marie-louise
 Khalil Amal
 Lövbrand Monica
 Magnusson Adam
 Nordström Helene
 Sadid Fahima
 Schött Maria
 Tahmasbi Narges
 Wahl Gisela
 Wennerstrand Gitte

Mölnlycke
 Trollhättan
 Mölnlycke
 Göteborg
 Göteborg
 Kullavik
 Josered
 Mölnlycke
 Linköping
 Gunnilse
 Hindås
 Göteborg
 Mölnlycke
 Särö
 Mölnlycke
 Mölnlycke
 Landvetter
 Partille
 Mölnlycke
 Göteborg
 Mölnlycke
 Göteborg
 Göteborg
 Mölnlycke
 Göteborg
 Göteborg
 Mölndal
 V. Frölunda
 Hammarö
 Göteborg
 Lindome

Angered
 Göteborg
 Göteborg
 Kungsbacka
 Göteborg
 Olofstorp
 Göteborg
 Göteborg
 Göteborg
 Göteborg
 Angered
 Göteborg
 Göteborg
 Landvetter
 Herrljunga
 Göteborg
 Göteborg
 Rävlanda
 Charlottenberg

Musikallinjen 1

Barck-Holst Axel
Blix Herrlander Signe
Broberg Olivia
Carling Sofia
Carlswård Evelina
Eriksson Gabriella
Gallén Elvira
Hessel Joel
Hjerpe Andrea
Holm Simon
Humleklo Amelia
Hydén Fredrika
Järlbrink Madeleine
Lewin Signe
Lind Johanna
Nordberg Josefin
Quijano Luque Anna
Storbacka Kim
Wranne Fanny

Musikallinjen 2

Ahlgren Gustav
Anderberg Elisabeth
Benett Paukkonen Melina
Berggren Lovisa
Candia Sofia
Ekhem Ellentin
Eliasson Kajsa
Fhager Vera
Fridman Tove
Gustavsson Julia
Johansson Josefine
Konow Katarina
Martinsson Emilia
Niss Aniz
Paulsen Gry
Schultze Jonatan
Stävemyr Oscar

Teaterlinjen 1

Andersson Wilma
Appel Melker
Arvidsson Adeline
Carling William
Cedergren Dan
Dahlqvist Alexandra
Glamhed Emma
Landegren Emma
Löyche Viggo
Mackegård Hansson Johan

Halmstad
Göteborg
Torekov
V. Frölunda
Ödsmål
Borås
Täby
Örebro
Bunskog
Mölnlycke
Partille
Norrköping
Göteborg
Bagarmossen
Mölnadal
Mölnadal
Gråbo
Göteborg
Göteborg

Örebro
Åby
Tvärred
Vaxholm
Mölnlycke
Kvissleby
Mölnadal
Mölnlycke
Falun
Göteborg
Torslanda
Äsenhöga
Ydre
Molkom
Mölnlycke
Spekeröd
Tibro

Rydboholm
Nyköping
Eskilstuna
V. Frölunda
Umeå
Skövde
Billdal
Brämhult
Lerum
Östersund

Månsson Frida
Nilsson Johanna
Orrsveden Johan
Pellegrini Vincent
Persson Regina
Soltan-Zadeh Delara
Sundqvist Joar
Svensson Viktor
Wahlqvist Slättung Sofia
Åkerlund Ingvid

Teaterlinjen 2

Berg Johanna
Berglund Ina
Chevallerau Ella
Grankvist Natasha
Göransson Amanda
Jodaa Johanna
Lahte Linnea
Lindqvist Vera
Lingegård Ida
Linsten Alexander
Ljung Emma
Malmgren Hampus
Mannela Joel
Nilsson Amanda
Persson Tilda
Prihm Felicia
Stahlman Roman
Stenberg Joel
Strömberg Alexander
Söderström Johanna

Teaterproduktion - Basunteatern

Agestam Vendela
Andersson Lovisa
Angenius Hanna
Dernbrant Inez
Klint Gunnar
Lundholm Erik
Mattsson Erik
Traxler Linnéa

Mölnadal
Göteborg
Järfälla
Stockholm
Göteborg
Göteborg
Karlskrona
Askim
Göteborg
Värends Nöbböle

Mölnlycke
Enkedalen
Sundsvall
Göteborg
Tranås
Kulltorp
Mölnlycke
Floda
Göteborg
Lysekil
Göteborg
Mölnlycke
Mölnlycke
Mölnlycke
Mölnlycke
Göteborg
Arvika
Göteborg
Arkelstorp

Personal

Skolledning, administration mm

Sören Eriksson, rektor
Marcus Andersson, kamrer
Jenny Gustafsson, skolsekreterare
Ella Witermark, kurator

Eva Selander, kortkursansvarig
Ylva Axelsson, ekonomiassistent
Bo Arnryd, biblioteksassistent

Lärare

Jonas Bagge	Björn Lanefelt
Wil Coppen	Emma Liljeberg
Helle Dahl	Karin Lindqvist Eklund
Peter Dahl	Maria Onelius
Björn Dimming	Caroline Rydefjord
Erica Eng, tjänstledig	Jennie Rydén
David Eriksson	Sue Sergel
Hans Hammarström	Gunn Svensson
Lisa Henningsson	Bo Widell
Ola Karlberg	Jesper Åvall

Hushåll och kursgård/vandrarhem

Helena Carlton, hotell- och konferensansvarig
Camilla Emblen, kökschef
Nina Andreasson, kock
Marie Edmar, kock
Siri Kotchompoo, kock
Anna Wilson, matsalsansvarig
Ann-Sofie Lundberg, matsalsansvarig
Maria Emilsson, matsalsansvarig, tjänstledig
Hiza Neziri, köksbiträde
Björn Johansson, husvärd

Filippa Johansson Peter, kursgården, tjänstledig
Emina Malagic, kursgården
Jeanett Johannessen, kursgården
Krisztina Hajnal, lokalvårdare
Amira Karaduz, lokalvårdare
Suada Lizalo, lokalvårdare
Peter Persson, lokalvårdare
Ilir Abedini, lokalvårdare

Vaktmästeri mm

Patrik Hultsten, vaktmästare
Björn Johansson, vaktmästare mm.
Tomas Larsson, hantverkare
Patrick McAvey, vaktmästare
Markus Andersson, vaktmästare

Skolstyrelse

Charlotte Backman, ordf., Lidköping
Johnny Boström, Karlstad
Magnus Falk, Frillesås
Eva Nilsson, Göteborg
Birgitta Rydell, Borensberg
Sergio Manzanares, Gävle
Carl Persson, Göteborg
Ann Eringstam, Göteborg
Johan Isaksson, Växjö

Kamratförbundets styrelse

Sören Eriksson, ordförande
Marie Rehnström, v. ordförande
Ola Karlberg, sekreterare
Marcus Andersson, kassör
Lena Modin
Mattias Edström
Lena-Maria Ahl
Konrad Wiik
Sven Östberg

Björn Dimming serverar bröd under personalutflykten till bl.a. Särö Västerskog i juni 2019.

Jonas Bagge som Uncle Fester på höstfesten.

*Wendelsbergs Kamratförbund inbjuder till
Kamratmöte lördagen den 9 maj 2020*

*Tag med ditt gamla fotoalbum till årets kamratmöte.
Glada skratt skapar gemenskap under lediga stunder
tillsammans med gamla kursare.*

Bilder: Ulf Magnusson

**inställt på grund av
covid - 19**

Program
11.00 Skolas ciff öppnar och låser öppnar till 16.00
12.00 Folkhögskoleföreläsning
13.00 Lunch
14.30 Kamratförbundets årsmöte i Hörnalen
16.00 Underhållning
17.30 Buffé
19 30 Årskursvisa träffar och allmänt umgänge.

Boka gärna lokal för din årskurs på 031-338 05 36.
Anmälan till kamratmötet och ev. rumsbokning för övernattnig
på telefon 031-338 05 36

